

บทนำ

แมคเคนซี่รู้สึกว่าคุณกำลังถูกตาม...

ท่ามกลางอากาศเย็นของมหานครใหญ่ ระหว่างที่หญิงสาวปล่อยความคิดให้ระลึกถึงการตายของคนสำคัญของตัวเองจนไม่ทันสังเกตว่าจะมีใครตามมาหรือไม่ กระทั่งเดินออกจากสถานีรถไฟใต้ดินที่สถานี ๗๗ ย่านอัปเปอร์อีสต์ไซด์ในแมนฮัตตัน ตอนนี้เองที่แมคเคนซี่รู้สึกราวกับถูกจ้องมองจากทางด้านหลัง...

เธอไม่มีศัตรูที่โหดนอกจากผู้ชายตัวใหญ่ท่าทางน่ากลัวที่เคยสะกดรอยตามเธอเมื่อครั้งก่อน และเธอก็โหด. แจ็กเก้าหนึ่งหนึ่งจนเขาถูกจับไป และนั่นทำให้ความหวาดกลัวเข้าสู่ใจมกต์กินทุกพื้นที่ในหัวใจ แมคเคนซี่อยากกรี๊ดร้อง แต่นั่นไม่ใช่นิสัยเธอ สิ่งเดียวที่ทำได้คือแสร้งทำราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้นแล้วเดินต่อไปทั้งที่ทุกอณูของร่างกายกรี๊ดร้องเพราะความกลัวและไม่อาจสลัดความรู้สึกนั้นออกไปได้เลย

หญิงสาวร่างเพรียวบางตัดสินใจพิสูจน์ให้แน่ใจไปเลยด้วยการหันขวับไปมองทันทีด้วยสายตาเยือกเย็นเหมือนอย่างเคย แต่ด้านหลังไม่มี

ใครนำส่งสลับ ก็แค่ฝูงชนชาวอเมริกันและนานาชาติเดินเข้าเดินออกสถานีรถไฟใต้ดินเหมือนเคย ไร้รี้วเววของผู้ชายร่างหมึกท่าทางดุดันคนที่เคยตามเธอ

แมคเคนซีถอนหายใจโล่งอกแล้วเดินกลับอะพาร์ตเมนต์ วินาทีที่กำลังจะไขกุญแจห้องเข้าไป นางสะท้อนจากด้านหลังที่ปรากฏบนลูกบิดประตูทำให้ร่างบางพะงันที แต่ช้ากว่าคนตัวโตเหมือนหมึกิริชลิที่เข้าประชิดได้อย่างรวดเร็วพร้อมกับกระซิบเสียงต่ำที่ข้างหู

“คุยกันหน่อยสิ”

ชายร่างใหญ่หน้าตาทำทางเหมือนอาชญากรที่เคยสะกดรอยตามเธอ คนนั้นนั่นเอง น้ำเสียงของเขาข่มขู่แกมบังคับ ไม่เปิดโอกาสให้ปฏิเสธ แมคเคนซีรู้สึกที่กำลังสั่นสะท้าน ร่างใหญ่โตรากับยักษ์ขวางหน้าข่มให้เธอรู้สึกว่าตัวเองกำลังตัวเล็กลงเรื่อยๆ และไม่อาจสู้เขาได้เลย หญิงสาวยืนท้อ แผ่นหลังแข็งเกร็ง ไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้าขึ้นสบตาเขา

“คุณรู้จัก บรูซ เกรย์สัน หรือเปล่า เขาพักอยู่ในอะพาร์ตเมนต์นี้”

เสียงซุ่มถามมาอีก แต่คนฟังไม่แน่ใจเอาเสียเลยว่าเขาแค่ถามหรือต้องการอะไรกันแน่

“เขาตายแล้ว” เธอตอบเสียงเบาจน ‘ยักษ์’ ตรงหน้าต้องก้มลงมาหา ส่งผลให้ใบหน้าของทั้งคู่ท่างันแค่คืบ ลมหายใจของเขาเป่ารดลงบนใบหน้าจนแมคเคนซีต้องเบือนหน้าหนี

“ผมอยากเจอผู้หญิงคนหนึ่ง เธอชื่อแมคเคนซี คุณพอจะรู้จักหรือเปล่า เธอน่าจะมาที่นี่เสมอๆ”

รอยยิ้มมุมปากแสนชั่วร้ายของเขาทำให้แมคเคนซียิ่งแน่ใจว่าเขาไม่ใช่คนดี และเธอต้องการออกห่างจากเขาให้ได้มากที่สุด

“ฉันไม่รู้จัก”

“อย่างน้อยก็ต้องเคยเห็นเธอมาที่นี่บ้าง...ใช่ไหม” ร่างสูงก้มลงมาหา ใกล้กว่าเดิมจนปลายจมูกโด่งจงใจเฉียดแก้มนวลครึ่งแล้วครึ่งเล่า

“ฉันไม่รู้”

หญิงสาวตอบทั้งพยายามข่มความกลัว มีน้อยยกขึ้นดันแผงอก กว้างแรงๆ หวังจะให้เขาปล่อยเธอไปเสียที ทว่านอกจากร่างใหญ่โตจะไม่ ขยับเขยื้อนแล้ว ยังกระหวัดวงแขนรอบเอวบางดิ่งร่างเล็กกว่าเข้าไปประชิด ร่างกายส่วนหน้าของเธอ ทำเอาหญิงสาวตกใจแทบสิ้นสติ เธอพยายามผลัก เขาหลายครั้งแต่ก็เหมือนผลักกำแพงหนา ที่นอกจากไม่ขยับแล้วกลับเป็น เธอเองที่เสียแรงเปล่า

แมคเคนซึ่งมองเขาด้วยสายตาเยือกเย็นอย่างที่เคยสยบใครต่อใคร ไม่ให้มายุ่งกับเธอได้นักต่อนัก และคิดว่าเขาก็จะเป็นอย่างคนอื่นๆ ทว่ายิ่ง เธอนิ่ง เขาก็ยิ่งยืมที่ละนิดๆ และเธอคิดว่ารอยยืมของเขาชั่วร้ายที่สุด รวากับว่าเขารู้...ว่าเธอคือใคร

“แล้วคุณชื่ออะไร”

ในขณะที่ฝ่ายหนึ่งใช้ความเยือกเย็นเข้าสยบ อีกฝ่ายกลับยืมเจ้าเล่ห์ ไม่สะทกสะท้าน...ดวงตาคมกริบเป็นประกายแพรวพราวอย่างที่แมคเคนซึ่ง แน่ใจว่าเขาจะไม่หลงกลเธอง่ายๆ ถ้าเธอโกหก...เขาจะต้องรู้แน่นอน

“มนัสชนัญ” นักศึกษาสาวตอบแล้วลอบกลืนน้ำลายอย่างเนบเนียน เธอไม่ได้โกหกเขาเลยสักนิด มนัสชนัญคือชื่อจริงของเธอ ที่ตอนนี้กลายเป็น เพียงความทรงจำไปแล้ว

ดวงตาของทั้งคู่สบประสานกันนิ่ง ก่อนที่คิ้วเข้มเหนือดวงตาคมกริบ จะเลิกขึ้นน้อยๆ บ่งบอกว่าเขาไม่เชื่อเลยสักนิด ดวงตาวาววับของเขาทำเอา แมคเคนซึ่งเริ่มสั่น กลัวว่าเขาจะทำอะไรไม่ดี

“มนัสชนัญหรือ ออกเสียงยากจริงๆ”

เสียงเข้มทวนคำทั้งยังหัวเราะลงคออย่างไม่น่าไว้วางใจ เกิดเสียงดังคลิก เบาๆ หลังจากที่เขาพูดจบ เวลาเพียงเสี้ยววินาทีแมคเคนซึ่งก็ถูกดันเข้ามาใน ห้องพักของตัวเองพร้อมๆ กับที่เขาหันไปปิดประตูและล็อกอย่างรวดเร็ว

“คุณ...” คนตัวเล็กกว่าปากคอดสั้น มองชายร่างหมึที่ยืนขวางประตูไว้

แล้วหันซ้ายหันขวามองหาทางออก แต่ไม่เลย เธอจะหนีไปไหนได้ในเมื่อเขาขวางหน้าประตูอยู่ ถ้ากระโดดหน้าต่างลงไปก็คงเจ็บหนัก และเธอก็ไม่เสี่ยงทำอย่างนั้นแน่ ในเมื่อก็เป็นคนเหมือนกัน ควรจะพูดจากันดีๆ มากกว่า

“ผมแค่อยากคุย”

“เอละคะ ฉันคิดว่าเราต้องคุยกันให้รู้เรื่องเสียที” หญิงสาวหายใจเข้าออกสม่าเสมอ ทำตัวไม่สะทกสะท้านต่อสิ่งใดทั้งที่กำลังถูกจ้องมองด้วยดวงตาวาววับราวกับเสือด่าจ้องมองเหยื่อ

“ว่าอย่างไรล่ะครับ”

“ฉันไม่รู้จักคนที่คุณถามถึง บรูซพักที่นี้ก็จริง แต่เขาเสียชีวิตไปแล้ว ถ้าคุณมีอะไรก็ติดต่อไปที่ทำงานเขาสิคะ”

“คุณคิดว่าผมเป็นใครล่ะ” เขากอดอกพลา งสาวเท้าเข้ามาเรื่อยๆ ไล่ต้อนให้เธอจนมุมจนไปชิดผนังด้านหลัง จากนั้นจึงเท้าแขนทั้งสองข้างลงกับผนังด้านหลัง กักร่างบางไว้ในกอดของเธอ

“คุณอาจจะเป็นคนที่บรูซเคยทำดีให้”

“หน้าตาผมเหมือนอาชญากรหรือ”

ใบหน้าดูตันกัมลงมาใกล้ ลมหายใจของเขาทำให้หัวใจของหญิงสาวเต้นผิดจังหวะ ใบหน้านวลเฮอร์ออนขึ้นมาทันที และเธอคิดว่าเขาจะต้องสังเกตได้

“ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น”

“ผมรู้ว่าบรูซตายแล้ว แต่คนที่ผมตามหาเธอชื่อแมคเคนซี เมียเก็บของบรูซ”

สาวคนฟังหน้าซารากับถูกตบ ดวงตาวาวใสอมเศร้าลึกลับ แต่ก็พยายามปรับให้กลับมาเป็นปกติอย่างรวดเร็ว แล้วส่ายหน้า

“ฉันไม่รู้ว่าบรูซมีเมียเก็บหรือเปล่า แต่ไม่มีใครไปที่ห้องของบรูซเลย”

“คุณยืนยันว่าไม่รู้จักใช้ไหม”

“ใช่”

“ก็ดี” ชายร่างใหญ่แค้นเสียงแล้วรวบข้อมือทั้งสองข้างของแมคเคนซีไว้แล้วกดลงบนผนังอย่างรวดเร็ว ตรึงร่างบางให้จำนนอยู่ใต้อำนาจของเขา พร้อมกับยิ้มชั่วร้าย ทว่าหญิงสาวก็ยังดิ้นรนแม้จะรู้ว่าไร้ผล เธอสู้แรงเขาไม่ได้เลยแม้แต่หน่อย

“ถ้าอย่างนั้นผมขอพิสูจน์อีกหน่อยแล้วกัน”

ชายหนุ่มหัวเราะหึๆ มือข้างที่ว่างหยิบอะไรบางอย่างออกมาจากกระเป๋าทางเกงยีนสีเข้ม แรกทีเดียวแมคเคนซีคิดว่าเขาจะหยิบอาวุธ จึงได้แต่ยืนตัวเกร็งมองมือของเขาทั้งหัวใจเต้นระรัวเต็มไปด้วยความหวาดกลัวจนกระทั่งเขาหยิบโทรศัพท์มือถือออกมา

โทรศัพท์ของบรูซ!

ร่างสูงใหญ่ยิ้มร้ายแล้วกดโทรศัพท์สองสามครั้ง ไม่บอกก็รู้ว่าเขากำลังจะพิสูจน์อะไร เพียงไม่นานโทรศัพท์ที่อยู่กระเป๋าหลังทางเกงยีนของเธอก็ดังขึ้นพร้อมกับสั่นเบาๆ เขาทำหน้าแปลกใจอย่างเสแสร้ง กดวางสายแล้วสบตากับเธอด้วยสายตาดุดัน

“เราคงต้องคุยกันอีกทีแล้วนะแม่หนูน้อย”

น้ำเสียงเจ้าเล่ห์ นัยน์ตาวาววับทำให้แมคเคนซีกลัวเป็นที่สุด ยิ่งตอนที่เขาเก็บโทรศัพท์ของบรูซลงกระเป๋าแล้วหันมาใช้นิ้วหัวแม่มือไล้ริมฝีปากของเธอเบาๆ แค่นั้นหัวใจของแมคเคนซีก็เต้นไม่เป็นจังหวะพยายามเบี่ยงหน้าหนี แต่ก็ถูกเขายึดปลายคางไว้

อันตรายเหลือเกิน...ลมหายใจอุ่นร้อนที่รินรดลงมากอดดันจนแมคเคนซีแทบหายใจไม่ออก เป็นอีกครั้งที่หญิงสาวพยายามเบี่ยงหน้าหนี คราวนี้สำเร็จเพราะเขายอมปล่อยแต่โดยดี แต่แล้วมือหนากร้านก็ตะปบลงบนนั้นท้ายของเธออย่างแรงจนหญิงสาวสะดุ้ง แต่เพราะสองร่างแนบชิดกันมาก แคเธอขยับนิดเดียวเขาก็ใช้มือข้างเดิมรังสะโพกของเธอเข้าหาร่างกายส่วนหน้าของเธอ เพียงแค่นั้นก็ทำเอาแมคเคนซีตัวสั่นและเต็มไปด้วยความหวาดกลัว

“เป็นเด็กดีไม่ควรรื้ออ่านโกหกผู้ใหญ่” เขาบอกเสียงต่ำ ปลายจมูก
คลอเคลียข้างแก้มและใบหูนี้มจนหญิงสาวต้องย่นคอหนี

“ปล่อยฉัน”

“ผมปล่อยคุณตอนนี้ไม่ได้หรอกทุนหัว” ชายร่างหมึกกระซิบเหยิ่ม “เรา
ต้องคุยกันยาวแล้วละ แมคเคนซี่ กรีน”

ดวงตากลมโตเบิกขึ้นน้อยๆ ด้วยความตกใจเมื่อเขาขบเม้มใบหูของ
เธอเบาๆ แมคเคนซี่หายใจติดขัด คิดว่ากำลังถูกคุกคามทางเพศ เขากล้าดี
อย่างไร!

ความอดทนของเธอหมดลงในที่สุด หญิงสาวมาดนิ่งยกเข้าขึ้นกระชัง
กึ่งกลางลำตัวของเขาเต็มแรงจนร่างสูงสบัดเสียงดังและยอมปล่อยในที่ที่สุด

“เวร!” ผู้ชายร่างใหญ่โตะราวกับตีกสบถหยาบคาย ดวงตามจ้องมอง
อย่างดุตันแล้วก้าวประชิดตัวหญิงสาวอย่างรวดเร็ว “ไม่อยากคุยกันดีๆ แล้ว
ใช่ไหม”

๑

สองสัปดาห์ก่อนหน้านี้...

“เดฟลิน ลิวอิส เปเรซ ไซ้ไหม”

ท่ามกลางแสงสลัวของบาร์เล็กๆ แห่งหนึ่ง เดฟสังเกตเห็นว่ามีผู้ชายสวมสูทท่าทางเป็นทางการไม่เข้ากับบาร์ซอมซอกกลางเมืองเล็กๆ แถบชานเมืองนิวยอร์กเลยสักนิด ชายคนนั้นเดินโกล้งเข้ามาเรื่อยๆ และเดฟก็รู้ทันทีว่ากำลังตรงมาทางเขาที่กำลังนั่งดื่ม และแล้วเสียงชายแปลกหน้าก็ดังขึ้น ทว่าคนถูกถามไม่ได้สนใจมากนัก เพราะกำลังสบตากับสาวหุ่นสับมีเพลีนๆ และแม่สาวนั้นก็หน้าตูกว่าผู้ชายหน้าเข้มที่เข้ามาหาเยอะ แต่ก็ถูกขัดจังหวะอีกครั้งโดยชายข้างตื้อคนเดิม ที่คราวนี้ถึงกับมาขวางหน้ากันเลยทีเดียว

“เดฟลิน ลิวอิส เปเรซ ไซ้ไหม” ชายคนนั้นถามซ้ำ

เดฟเริ่มไม่แน่ใจว่ามันพูดเป็นแค่คำเดียวหรือไง กระนั้นเขาก็ไม่แยแสหยิบตลับซิการ์ออกมาจากกระเป๋าสี้อยู่แล้วจุ่มแล้วจูดสูบ ทั้งยังพ่นควันใส่คนที่ยืนอยู่ตรงหน้าด้วยท่าทางวุ่นประสาทเป็นที่สุด

“เดฟลิน ลิวอิส เปเรซ ไซ้ใหม่” ชายคนนั้นถามซ้ำด้วยประโยคเดิมๆ ต่างกันตรงน้ำเสียงที่แข็งกร้าวขึ้นเช่นเดียวกับดวงตาที่วาวโรจน์

เดฟไม่ตอบ เห็นโทษะของอีกฝ่ายเป็นแค่อารมณ์ของพวกบ้าอำนาจที่ไม่เคยถูกปฏิเสธจึงพยายามที่จะ ‘ข่มขู่’ บ่งบอกว่าฝ่ายนั้นไม่รู้จักเขาจริงๆ หรือ เพราะถ้า ‘รู้จัก’ เขอย่างแท้จริงต้องรู้ว่าเขาไม่ใช่พวกไก่อ่อน

“เดฟลิน ลิวอิส เปเรซ...”

“เดฟ” เจ้าของชื่อบอกด้วยน้ำเสียงเบื่ๆ แล้วพ่นควันไล่หน้าคนถาม “เรียกว่าเดฟ”

“ผมมีงานมาเสนอ” ชายสวมสูทและโคตตัวยาวบอก

ดวงตาคมดมองผู้มาเยือนที่ออกจากมุมมืดของบาร์มายืนอยู่ตรงหน้าแล้ว...สวมสูท หน้าเข้ม ตาตุ และท่าเดิน ‘กร่าง’ นิดๆ นั่น เดฟคิดว่าอีกฝ่ายน่าจะเป็นพวกมาเฟียท้องถิ่นที่ไหนสักแห่ง ประสบการณ์ของเขาบอกอย่างนั้น ทว่าก็ยังไม่ปักใจเชื่อเสียทีเดียวจนกว่าจะได้คุยกัน

เดฟสูบซิการ์แล้วพ่นควันไล่หน้าคู่สนทนาอีกครั้ง แต่ฝ่ายนั้นก็นิ่งพอที่จะไม่ละดุ้งสะเทือน ทั้งยังนั่งลงบนสตูลบาร์ข้างๆ แล้วสั่งเหล้าเพิ่ม

“คิดจะหมกตัวอยู่แต่ในนี้หรือ เสียตายฝีมือเปล่าๆ น้า” คนมาใหม่ถามอีก

เดฟขมวดคิ้ว...ใจคอมันจะไม่บอกชื่อเสียงเรียงนามเลยหรือไงวะ

“นั่นมันเรื่องของผม...บอกเรื่องของคุณมาเลยดีกว่า เสียเวลาอ้อมค้อมเปล่าๆ”

“คุณเป็นมือดีของแบล็กวอเตอร์^๑...เดฟ”

“ถ้าจะจ้างงานก็ไปที่บริษัท”

^๑ บริษัทเอกชนเกี่ยวกับทหารรับจ้างสัญชาติอเมริกันที่ได้รับการกล่าวขานถึงมากที่สุด ลักษณะการทำงานมีทั้งภารกิจเช่นเดียวกับทหารในกองทัพ การพิทักษ์คุ้มครองความปลอดภัย ป้องกันอันตรายให้แก่อาคารสถานที่ รวมทั้งผู้นำระดับสูงของประเทศที่มีผลประโยชน์เกี่ยวข้องกับชาติมหาอำนาจ

“ผมกลัวได้คนอื่นมาทำงานแทนนะสิ” ชายคนนั้นยกไหล่ รับวอดคา
มาจากบริกร แล้วกระดกรวดเตี้ยหมด

“แบล็กวอเตอร์มีแต่คนเก่งๆ คุณจะกลัวไปทำไม”

“เพราะเราเชื่อฝีมือคุณ”

“รู้ใช่ไหมว่าค่าจ้างผมแพงที่สุดในหมู่พวกคอนแทรกเตอร์^๒ด้วยกัน”
เดฟบอกยิ้มๆ ดับซิการ์เก็บลงตลับ แล้วหันไปทุ่มความสนใจคุยกับชายตรง
หน้าแทน

“ผมรู้มากกว่านั้นอีก คุณน่าจะชอบรับงานที่เสี่ยงอันตรายมากกว่า
ค่าจ้างคุณเลยแพงกว่า แต่เชื่อเถอะว่าผมพร้อมจ่าย”

“งานอะไร” ดวงตาสีน้ำตาลของเดฟหรือลงด้วยความสงสัย งานลับ
อะไรถึงไปจ้างที่บริษัทไม่ได้ ทำทางไม่ใช่เรื่องดีแน่นอน

“ก็แค่ตามหาคนคนหนึ่ง”

“ถ้าง่ายขนาดนั้นก็ไม่ต้องจ้างแบล็กวอเตอร์หรอกมั้ง”

“ต้องคุณเท่านั้น...คนที่ผมจะให้ตามหานะสำคัญกับพวกผมมาก”

คำว่า “พวกผม” ทำให้เดฟเริ่มสนใจขึ้นมานิดหน่อย ความคิดที่ว่าชาย
ตรงหน้าเป็นพวกมาเฟียหรือผู้มีอิทธิพลเริ่มเข้าเค้ามามากขึ้นอีกนิด ตัดที่คน
ตรงหน้าดูเด็กไปหน่อย น่าจะเด็กกว่าเดฟด้วยซ้ำ

ชายสวมสูทดำยิ้มมุมปากอย่างพอใจเมื่อเห็นว่าเดฟเริ่มสนใจงาน
จึงหยิบรูปถ่ายจากในกระเป๋าเสื้อส่งให้

“ใคร” เดฟมองตามรูปถ่ายซึ่งเป็นภาพชายวัยกลางคนคนหนึ่ง สวม
สูทสีน้ำเงินเข้ม ทำทางภูมิฐาน กำลังเดินออกจากสำนักงานทนายความที่
นิวยอร์ก

“เขาชื่อบรูซ” ชายหน้าเข้มบอกเสียงเบาจนแทบไม่ได้ยิน “ชื่อ บรูซ

^๒ พนักงานสัญญาจ้างของบริษัท ซึ่งก็คือทหารรับจ้างหรือนักรบรับจ้าง เป็นอดีตนักรบ
พิเศษจากหน่วยรบระดับสุดยอด เช่น ซีล เรนเจอร์ วีคอน หรือเดลตา ฟอ์ซแทบทั้งสิ้น

เกรย์สัน”

“แล้วยังไงต่อ” เดฟถามเสียงเรียบ รอคอยว่าจะมีข้อมูลอะไรมากกว่านั้นหรือไม่ แต่ก็ไม่มีเลย ฝ่ายนั้นไม่พูดอะไรสักคำ นอกจากชื่อคนที่ต้องการตามหา

“แค่นี้”

“แค่นี้?” ทหารรับจ้างหนุ่มทวนคำ เริ่มไม่พอใจฝ่ายตรงข้าม

“เราบอกได้แค่นี้”

“ถ้าอย่างนั้นก็ไปที่สำนักงานแบล็กวอเตอร์ได้เลย”

“คิดดีๆ คุณสามารถเรียกร้องค่าตอบแทนได้มากเท่าที่คุณต้องการ และเราพร้อมจ่าย”

ชายคนนั้นยังพยายามหวานล้อมด้วยจำนวนเงินเหมือนเคย แต่นั่นไม่ใช่ปัจจัยสำคัญที่สุดหากเดฟจะรับงาน

“เงินไม่ใช่สิ่งสำคัญ”

“แล้ว...”

“ถ้ามีงานที่ทำหายมากกว่านี้ค่อยมา”

“ผมไม่เร่งรัดคำตอบหรอก กลับไปคิดก่อนก็ได้”

“ผมคิดดีแล้ว” เดฟตอกกลับทันควันในสภาพที่พร้อมจะอาละวาดใส่ได้ทุกเมื่อ ไม่เอาמידีเมอร์สันเล็มโปรดขนาดเหมาะมือเชือดคอหอยมัน ก็นับว่าดวงมันยังดีอยู่มากแล้ว

“ผมอยากให้คุณคิดดูอีกที”

ชายคนนั้นเลื่อนนามบัตรของตัวเองมาให้ แล้วลุกขึ้นจัดแต่งเครื่องแต่งกายให้เรียบร้อย ก่อนจะเดินออกไป

เมื่อฝ่ายนั้นออกไปแล้ว เดฟจึงหยิบนามบัตรมาดู

ดิเอโก เดรอตติ

ชื่อแบบอิตาลีแท้ และเบอร์โทรศัพท์หัทธจากเขตบรองซ์ ไหนจะการแต่งตัวและท่าทางการเดินการวางตัวของฝ่ายนั้น แค่นี้เดฟก็เดาออกจริงๆ

แล้วว่าฝ่ายนั้นเป็นใคร...น่าจะมาจากแก๊งมาเฟียอิตาลีแก๊งไหนสักแก๊งในนิวยอร์ก แต่นั่นก็ไม่ใช่สิ่งที่เดฟสนใจเท่ากับว่า...ผู้ชายที่ชื่อ บรูซ เกรย์สัน คือใครกันแน่ ทำไมพวกมาเฟียพวกนี้ถึงต้องการตามหาตัว และทำไมถึงไปจ้างงานที่แบล็กวอเตอร์แบบเป็นเรื่องเป็นราวไม่ได้ นี่สิน่าสงสัยกว่า

เดฟยังดามบัตรลงกระเป๋านี้มันช่วงเวลาพักผ่อนของเขา และยังมีอย่างอื่นน่าสนใจมากกว่าการตามหาตัวผู้ชายแก่ๆ คนหนึ่ง เป็นต้นว่าแม่สาวหุ่นสับมีที่กำลังส่งสายตาให้เขาอยู่น้อย่างไรละ

ชายหนุ่มยิ้มมุมปาก ดับซิการ์แล้วตรงไปหาเป้าหมาย...

สองวันถัดมา...

เดฟกำลังกลับบ้าน ทว่าเขากลับไม่เคยแน่ใจสักครั้งว่าที่นั่นคือบ้านจริงๆ ของเขาหรือเปล่า...

ครั้งสุดท้ายที่อยู่บ้านหลังนั้นคือเมื่อตอนที่เดฟเรียนมหาวิทยาลัย ปีสุดท้าย เป็นหนุ่มน้อยที่ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขกับครอบครัว พ่อของเขาแม่เลี้ยงและลูกติดของเธอ ทั้งสี่อาศัยอยู่ในเมืองเล็กๆ ริมน้ำฮัดสันในเวสต์เชสเตอร์ชานเมืองรัฐนิวยอร์ก บ้านเล็กๆ ที่แสนสงบสุขของเขาถูกทำลายลงเมื่อน้องสาวลูกติดแม่เลี้ยงฆ่าตัวตายเพราะท้องและถูกทิ้ง พ่อแม่โยนให้เป็นความผิดของเขา ทำให้เดฟออกจากบ้านตั้งแต่นั้นและไม่ได้กลับไปอีกเลย หลายปีผ่านไปมีจดหมายจากนายอำเภอส่งมาถึงฐานบินบากรัมในอัฟกานิสถาน ตอนนั้นเดฟลืมไปแล้วว่าเขามีบ้าน จะมีประโยชน์อะไรถ้าคนทั้งเออร์วิงตันรังเกียจเขา เดฟไม่เคยกลับและไม่คิดจะกลับไปถ้าไม่เกิดเรื่องร้ายแรงที่สุดในชีวิต...จากนั้นเดฟออกจากทหาร ใช้ชีวิตอยู่ตามตะวันออกกลางหรือยุโรปตะวันออกแล้วแต่ว่าจะถูกจ้างให้ไปที่ไหน ทำงานตามที่ได้รับคำสั่งจนกว่าจะบรรลุนเป้าหมาย

และกลับบ้าน...

ในวัยสามสิบหกปี เดฟผ่านชีวิตมามากมาย มีหลายอย่างเกิดขึ้นและ

ทำให้ชีวิตถึงจุดเปลี่ยนพลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือ หล่อหลอมจากชายหนุ่มร่างสูงเพรียวกลายเป็นหนุ่มร่างสูงใหญ่บึกบึน กล้ามเนื้อทุกมัดและเลือดที่เสียไปแลกกับประสบการณ์และชีวิตที่เขวนอยุ่นบนเส้นด้ายในแต่ละวินาทีที่ผ่านมา เป็นความทรงจำที่มีทั้งเสียงหัวเราะ ความสุข ความทุกข์ ความเศร้าละลายเคล้ากันไป และเขาก็ไม่มีวันลืม

แต่ตอนนี้ทุกอย่างไม่เหลือแล้ว ไม่เหลือมิตรภาพใดๆ สำหรับเขาอีก เดฟอยู่ตามลำพังมาสองปีกว่าแล้ว และมีแนวโน้มว่าจะเป็นอย่างนี้ไปตลอด เขาไม่เหลือใครอีกแล้ว นอกจากชีวิตของตัวเองและบ้านที่เต็มไปด้วยความทรงจำหลังนี้

ไทรอัมพ์ สแครมเบลอร์สีดำจอดสนิทอยู่หน้าบ้านไม้สองชั้นสีขาว ทรงเหลี่ยมง่าย ๆ หลังหนึ่งไม่ไกลจากริมแม่น้ำฮัดสันเท่าไร ร่างสูงใหญ่กำยำ เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อกำลงจากบิกไบค์คันโต มองบ้านที่ตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้าด้วยสายตาเย็นชา ความรู้สึกต่างๆ นานาถาโถมเข้าใส่ นึกไปถึงวันแรกที่ย้ายมาอยู่ที่นี่ วันคืนผันผ่านไปอย่างช้าๆ มีทั้งเสียงหัวเราะ รอยยิ้ม เสียงกระสุนปืน เลือด ก่อนจะจบลงด้วยคราบน้ำตา และตอนนี้ทุกความทรงจำเหล่านั้นก็อยู่ตรงหน้าเขาหนึ่งเอง

เดฟมองกุญแจบ้านที่อยู่ในมือ ตลอดชีวิตของเขาไม่เคยมีคำว่าล้มเหลว เขากล้าและบ้าบิ่นพอที่จะกระโดดลงจากท้ายแรมป์เครื่องบิน กล้าพอที่จะบังคับเครื่องบินรบบินผาดแผลงนอกเหนือภารกิจเพียงเพื่อให้ตัวเองและคนอื่น ๆ กลับบ้านอย่างปลอดภัย แต่ตอนนี้เขากลับไม่กล้าแม้แต่จะไขกุญแจและเดินเข้าไปในบ้านเก่าที่เต็มไปด้วยความทรงจำของตัวเอง

ท่าเอ๊ย! คิดผิดหรือคิดถูกนะที่กลับมา

เดฟขยับออกห่างจากประตูบ้านกลับมาที่บิกไบค์ เขาอาจจะขี่กลับไปใช้ชีวิตสุดเหวี่ยงในบาร์กับสาวมากหน้าหลายตาไปแล้ว ถ้าไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าคนเดินเข้ามาใกล้

“นั่นเดฟใช้หรือเปล่าวะ!”

เสียงเรียกดังมาจากทางด้านหลัง เดฟหันไปทันที ดวงตาสีน้ำตาลหรีลงนิดๆ พยายามเค้นความทรงจำ แล้วก็นึกออกในที่สุด

“โง่” ชายหนุ่มยิ้มร้าย มองโจนาธาน เพื่อนตั้งแต่วัยเด็กแล้วหัวเราะเบาๆ... โจอเป็นเด็กแสบ และเดฟก็คิดว่าโตมาก็คงนิสัยไม่ต่างจากเดิมแน่นอน

“พ่อฉันบอกว่านายกลับมาตั้งแต่สองวันก่อนแล้ว ฉันมาที่นี่ทั้งสองวัน แต่ไม่เคยเจอนาย”

“ฉันมาสายบ้างไม่ได้หรือโง่วะ” เดฟเดินเข้าไปไขกุญแจบ้าน แล้วเปิดประตูเข้าไป กลิ่นฝุ่นโหมมาเป็นอันดับแรก บ่งบอกว่าบ้านนี้ถูกทิ้งร้างมานานเหลือเกิน “เข้ามาก่อนไหม”

“ฉันว่านายต้องทำความสะอาดบ้านแล้วละวะ”

“ถ้านายสนใจอยากสมัครเป็นลูกมือฉันนะ”

“เดินตัดถนนไปจะเป็นร้านขายอุปกรณ์ในบ้าน ถ้านายอยากไป” โจกลั่นหัวเราะเมื่อเห็นใบหน้าขมิ้มๆ ของเพื่อน ครั้งสุดท้ายที่เจอกันเดฟยังเป็นหนุ่มน้อยจิตดีซื่อธรรมดา แต่ตอนนี้เปลี่ยนไปแล้ว เดฟทั้งตัวใหญ่บึกบึนดุเดือดและอันตราย จนเขาไม่แน่ใจว่าเดฟจะทำความสะอาดบ้านตัวเองได้หรือไม่

สองหนุ่มมองหน้ากันแล้วหัวเราะเบาๆ ก่อนจะพากันออกไปซื้ออุปกรณ์ทำความสะอาดบ้านที่อยู่มุมถนน แต่แค่ไปถึงเท่านั้น เจ้าของร้านก็หรีตามองเดฟด้วยสายตาแปลกๆ ก่อนจะท้าวรากับว่าเขาไม่มีตัวตน

โจยกไหล่ แล้วกระซิบว่าอย่าไปสนใจตาลุงเจ้าของร้านเลย แกเป็นคนแบบนี่เอง แต่ต่อให้โจไม่บอก เดฟก็ไม่คิดจะสนใจอยู่แล้ว ที่นี้ไม่มีอะไรให้จดจำ เขาแค่มาพักในเวลาสั้นๆ เท่านั้นเดี๋ยวก็นึกกลับไป

“ฉันว่านายต้องซ่อมบ้านด้วยนะเพื่อน”

โจบอก มองอุปกรณ์ซ่อมสายไฟและอุปกรณ์การช่างต่างๆ...แต่เดฟส่ายหน้า เอาแค่ชุกหัวนอนได้ก็พอ อย่างอื่นเขาไม่สนอยู่แล้ว ไม่ได้คิดจะลงหลักปักฐานที่นี่เสียหน่อย

“นายทำงานอะไร”

เพื่อนเก่าถามอีกครั้งเมื่อเดฟตัดสินใจเดินออกจากร้านและไม่ซื้ออะไรเลย ในเมื่อเจ้าของร้านไม่เต็มใจขาย เขาก็ไม่เต็มใจซื้อของมันเช่นกัน

“ทำงานบริษัทนะ”

“อย่ามาโกหกเลย ถ้าทำงานอย่างนั้นจริง นายก็น่าจะดูดีกว่านี้นะ”

เดฟหัวเราะขณะที่ทั้งสองเดินออกจากร้านขายของ และเดินตัดถนนกลับมาที่ถนนเอ็ดการ์ทางกลับบ้านของเขาท่ามกลางสายตารู้อยากเห็นของผู้คนในเออร์วิงตัน

“นายไม่บอกก็ตามใจ แล้วนี้จะอยู่นานไหม กลับมาอยู่ที่นั่นเลยหรือเปล่า”

“ไม่ละ” เดฟตอบโดยไม่ต้องคิดด้วยซ้ำ...ถ้าอยู่ที่นั่นคงอดตาย ไม่ใช่เพราะไม่ทำมาหากิน แต่เป็นเพราะคนทั้งเมืองเห็นเขาเป็นตัวประหลาดต่างหาก

เห็นได้ชัดว่าไม่มีใครลืมโศกนาฏกรรมของครอบครัวเปเรซเลย แม้ว่าเวลาจะผ่านไปนานเพียงไรก็ตาม ไม่มีใครสนใจว่าข้อเท็จจริงเป็นอย่างไร ไม่เคยมีใครคิดจะสืบหาความจริง ทุกคนคิดว่าเขาเป็นต้นเหตุทั้งหมด และในเมื่อไม่มีใครสนใจความรู้สึกของเขา เขาก็ไม่จำเป็นต้องสนใจความรู้สึกของใครเช่นกัน

“คืนนี้ไปที่บาร์กับฉันไหม” พอเห็นสีหน้าขมขื่นๆ ของเพื่อน โจก็เสนอด้วยน้ำเสียงรื่นเริง...สิบกว่าปีที่ผ่านมาแม้เขาไม่ได้ติดต่อกับเดฟเลย แต่ลึกๆ แล้วโจก็ยังเชื่อว่าเดฟเป็นผู้บริสุทธิ์

“นายจะไม่เดือดร้อนเพราะฉันใช่ไหม”

“คิดมากน่าเพื่อน”

“แล้วนี้นายทำมาหากินอะไร” เป็นครั้งแรกที่เดฟเริ่มเปิดใจ และอยากรู้ว่าตลอดเวลาที่ผ่านมาเพื่อนเพียงคนเดียวของเขาเป็นอย่างไรบ้าง

“ฉันเป็นครูสอนชีววิทยาที่โรงเรียนนี่เอง”

“ถามจริง?” หนู่มมาดขริ่มหัวเราะเบาๆ...ไม่ยากเชื่อก็ต้องเชื่อว่า จากเด็กหนู่มจอมแสบลูกคู่ของเขาตั้งแต่วัยรุ่นจนโตกลายเป็นอาจารย์ไปได้

“นายยังเป็นพนักงานบริษัทได้เลยนี่หว่า”

เดฟสบตาใจแล้วหัวเราะเบาๆ...ทั้งสองเดินกลับมาถึงบ้านเก่าของเดฟ และเริ่มช่วยกันทำความสะอาด ซ่อมแซมบางจุดเอาแค่ให้พอชุกหัวนอนได้ในเวลาสั้นๆ ก็พอ

เออร์วิงตันในวันนี้ไม่ต่างจากเมื่อหลายสิบปีก่อน แม่น้ำฮัดสันกว้างใหญ่ไหลผ่านเมืองของเขา เลย์ไปถึงเมืองสลิปปี ฮอลโลว์ที่ครั้งหนึ่งเขาและโจชโมยมอเตอร์ไซค์คันเก่งของพ่อซีไปผจญภัยที่นั่น และเมื่อกลับมา สิ่งแรกที่เจอคือไม้เบสบอลของพ่อที่ไล่หวดเขา ตอนนั้นเดฟวิ่งหนีเพราะคิดว่าตัวเองคงจะถูกหวดไม่ต่างจากลูกเบสบอลแล้ว ถ้ามารีน่า น้องสาวลูกติดของแม่เลี้ยงไม่มาช่วยเขาไว้เสียก่อน

คิดไปถึงภาพความน่ารักสดใสของมารีน่าคราวใด เดฟก็รู้สึกผิดทุกครั้ง ถ้าย้อนเวลากลับไปได้เขาจะไม่ทำอย่างนั้นกับเธอ อย่างน้อยเธอก็คงไม่ขาดสติจนคว่ำปิ่นของพ่อมาระเบิดสมองตัวเอง จบชีวิตลงด้วยอายุแค่สิบหกปีเท่านั้น

เดฟปิดเรื่องของมารีน่าออกจากสมอง...มันสายเกินไปแล้ว สายน้ำไม่เคยไหลย้อนกลับ เวลาก็เช่นกัน

ตะวันลับขอบฟ้าลงอีกฝั่งของแม่น้ำฮัดสัน สายลมยามราตรีพัดผ่านทว่าเดฟกลับไม่รู้สึกร้อนเหน็บแต่อย่างใด เขาลุกจากเก้าอี้ที่สวนสาธารณะริมแม่น้ำฮัดสัน รอจนกระทั่งโจมาตามนัดแล้วจึงเดินกลับไปบี๊กไบค์ไทรอัมพ์ สแควมเบลอร์ของตัวเอง และพบว่าโจไม่ได้มาแค่คนเดียว แต่กลับมีหญิงสาวคนหนึ่งสวมชุดเดรสพอดิตัวขับเน้นรูปร่างสะอิดสะเอ้งแบบอกเป็นอก เอวเป็นเอว แถมด้วยสะโพกสุดสั่มของเจ้าหล่อนมาด้วย

“นี่เอมิลี น้องสาวฉันเอง”

ชายหนุ่มสบตากับหญิงสาวที่มองและส่งยิ้มเชิญชวนมาให้พร้อมด้วย
 นัยน์ตาวาววับ เท่านั้นเดี๋ยวก็รู้ได้ทันทีว่าระหว่างเขากับเธอจะลงเอยกันที่ไหน

“น้องนายจะไปด้วยหรือไง”

“ไม่หรอก ฉันลืมนึกไปว่าลืมนึกขอเบอร์โทรศัพท์นาย เลยแค่จะมามอบ
 นายว่าเลิกกันนะ พอดีมีงานด่วนจริงๆ วะ”

“หมดสนุกเลยสิ” เดฟหัวเราะหึๆ แล้วโบกมือให้เพื่อน “คราวหน้า
 ก็ได้ ไม่ต้องคิดเยอะ ฉันยังอยู่เออร์วิงตันอีกนาน”

“เจอกันพรุ่งนี้แล้วกัน”

“ได้สิ”

ทหารรับจ้างหนุ่มพยักหน้านิดๆ แล้วสบตากับเอมิลีแวบหนึ่ง รอให้
 หญิงสาวขึ้นรถไปกับพี่ชาย เขาจึงกลับมาที่บีกไบค์ของตัวเองแล้วขี่กลับบ้าน
 จากนั้นก็แตรอคอย...

เสียงเคาะประตูบ้านดังขึ้นสองสามครั้งกลางดึกคืนนั้น เดฟยังไม่หลับ
 เขาคิดโควิด รับประทานอาหารเย็นง่ายๆ เป็นแค่นี้ออกกับชีสและสลัด
 ผักแน่นๆ อีกงานใหญ่ แล้วนอนกระดิกเท้าดูสารคดีสัตว์ป่าตั้งแต่หัวค่ำ
 รอคอยว่าหญิงสาวคนนั้นจะมาถึงเมื่อไร อาจจะช้าไปนิด แต่เขาพอเข้าใจได้
 ว่าเธอคงจะรอให้พ่อและพี่ชายออกไปเสียก่อน

ร่างสูงติดตัวลุกขึ้นแล้วเดินไปเปิดประตู เอมิลียื่นยิ้มหวานส่งสายตา
 สื่อความนัยมาให้เขาอยู่ตรงหน้าประตูแล้ว และไม่ต้องสื่อสารอะไรไป
 มากกว่านั้น...

เดฟรับร่างอวบอิมที่เข้ามาสู่อ้อมกอดแล้วใช้เท้าเตะประตูให้ปิดลง
 สองร่างโผล่เข้าหากันราวกับแม่เหล็กคนละขั้วแล้วจบบนโซฟากลางห้อง...
 เราร้อน...ปลดปล่อยความปรารถนาและเติมเต็มจากเรือนกายของกันและ
 กัน แต่มันก็เป็นเพียงช่วงเวลาสั้นๆ เท่านั้น และแยกจากกัน ไม่หลงเหลือ
 เยื่อใยใดๆ

“ฉันน่าจะถามเธอก่อนว่าทำไมไม่ไปกับโจ”

“ฉันเพิ่งกลับมาถึงเออร์วิงตัน และฉันก็เหนื่อยเกินกว่าจะออกไป
ตะลอนๆ กับพี่น้องสิ”

ดวงตาคมคุมองร่างเฝ้ายืนตรงหน้าเหม็ง

“พรุ่งนี้ฉันว่างทั้งวัน” เอมีลีบอกเสียงพร่า เหนื่อยยังพูดพรายเต็มร่าง
ชาวโพลนอวบอิมเฝ้ายืนตา

“และพรุ่งนี้พี่ชายเธอก็จะกลับ” ชายหนุ่มตอบกลับด้วยน้ำเสียงเย็นชา
ดูไร้หัวใจไปนิดกับคนที่เพิ่งผ่านช่วงเวลาเราร้อนด้วยกัน แต่เขาไม่เอายาก
ยาก เอมีลียังเด็กเกินไป เธออาจจะคะนองไปตามเรื่อง แต่เธอก็ไม่ได้จริงจัง
กับเขาเช่นเดียวกับเขาที่ไม่คิดจริงจังกับเธอ

“กลัวโจหรือไง” หญิงสาวเลิกคิ้วถาม ริมฝีปากอิมเผยอขึ้นนิดๆ
ปลายเล็บยาวตัดแต่งอย่างดิกริดไล่ไปตามแนวแผ่นอกเปลือยเปล่าอย่าง
ยั่วเย้า

“เธอนั่นแหละไม่กลัวฉันหรือไง”

แทนคำตอบ เอมีลีสู้กขึ้นจากโซฟากลางห้องทั้งที่ยังเปลือยเปล่า ก่อน
จะเป็นฝ่ายขึ้นคร่อมและเริ่มปรนเปรอเขาเสียเอง เดฟไม่ขัดความต้องการ
ของหญิงสาว และคงจะเลิเถิดไปมากกว่านี้ถ้าไม่ได้ยินเสียงเคาะประตู

“ท่าเอ๊ย!” ทำไมต้องมีคนมาเคาะประตูบ้านเขากลางดึกแบบนี้วะ พวก
มันบ้าหรือไง!

เดฟสยดสยอง หงุดหงิด มองหญิงสาวสลับกับกึ่งกลางร่างกายของตัวเอง
อย่างเครียดๆ แต่ก็รับความหาทางเกยยีนมาสวม แล้วหันไปสั่งเอมีลีสให้สวม
เสื้อผ้าเสีย ส่วนตัวเองก็ลุกขึ้นไปเปิดประตูทั้งที่ยังเปลือยท่อนบน

“คุณต้อนรับแขกแบบนี้หรือ” ดิเอโก เดรอดติ ยืนอยู่หน้าประตู สวม
สูทดำ โคตสีดำตัวใหญ่เหมือนเดิมทุกอย่างราวกับว่าหลายวันที่ผ่านมานี้
ไม่ได้อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเลย

“เวร!” เดฟสยดออกมาคำแล้วคำเล่า หัวเสียอย่างหนัก ลำพังแค่ถูก

ชัดจังหว่าเวลาอย่างว่านะไม่เท่าไร เพราะเขาเองก็ไม่อยากสานต่ออีกแล้ว
 รายนั้นสั่งให้ทำอะไรก็ตาม นักเข้าก็ไม่มีความตื่นเต้นอะไรอีก แต่การ
 ถูกชัดจังหว่าโดย ดิเอโก เดรอตติ นี่สิ...ทหารรับจ้างหนุ่มสบถอยู่ในใจ
 ขอให้ซาตานลากมันลงหลุมไปเถอะ จะได้เลิกตามรังควาณชีวิตสงบสุขของ
 เขาเสียที...น่ารำคาญฉิบ!

“ใครมาคะเดฟ” เอมีลีเยียมหน้าออกมาจากห้องน้ำในสภาพล่อแหลม
 เป็นที่สุด บนเรือนร่างอวบอ้อมมีเพียงผ้าขนหนูพันกายไว้เท่านั้น และ
 เจ้าหล่อนก็กำลังมองผู้มาเยือนด้วยท่าที่สนใจ

“เพื่อนนะ เธอกลับไปก่อนแล้วกัน”

“คืนนี้ฉันก็ต้องอยู่บ้านคนเดียวนะสิคะ” หญิงสาวยังทำน้ำเสียงออก
 อ่อน ดวงตาทอประกายพราวระยับขณะมองผู้มาใหม่

“เชื่อเถอะว่าเธอไม่อยากยุ่งกับคนพวกนี้หรอก รีบสวมเสื้อผ้าแล้ว
 ออกไปก่อน”

“เราจะได้เจอกันอีกไหมคะเดฟ”

“แล้วฉันจะบอกอีกที”

เมื่อถูกเจ้าของบ้านไล่กลายๆ สุดท้ายเอมีลีก็ได้แต่ทำปากยื่นอย่าง
 แง่งอน เธอยืนอยู่ตรงนั้นพักใหญ่ คิดว่าเดฟจะร้องอนบ้าง แต่ก็ไม่เลย
 นอกจากเฉยแล้วเขายังเดินไปเก็บเสื้อยืดสีดำที่ตกอยู่บนพื้นขึ้นมาสวม
 หน้าตาเฉย จนสุดท้ายเธอก็เป็นฝ่ายถอดใจ สวมเสื้อผ้าแล้วเดินกระแทก
 เท้าออกจากบ้านไป

ผู้มาเยือนยามวิกาลถือวิสาสะเข้าบ้านแล้วเปิดประตูให้อีกต่างหาก
 แต่นั่นไม่ทำให้เดฟอารมณ์ดีขึ้นเลยสักนิด เขาอยากจะเตะไอ้หมอนี่ออกไป
 จากบ้านของตัวเองให้ไวที่สุด แล้วค่อยนอนพักผ่อนอย่างที่เขาควรจะเป็น

“คุณนี่ไม่เป็นสุภาพบุรุษเลยนะ”

เดรอตติแขวะทันทีที่เอมีลีไปพ้นบ้านแล้ว และนั่นก็ยิ่งทำให้เดฟ
 หมันไ้ลึกมากขึ้นไปอีก

“ช่างหิวผมเถอะ แล้วนี่มาทำไมอีก”

“ผมอยากตกลงกับคุณ เรื่องงานของเรา” ดิเอโกถอดโคตตัวยาวออก และทำท่าจะพาดไว้บนพนักพิงโซฟาเก่าๆ กลางห้อง ทว่าอยู่ดีๆ ก็ชะงักแล้ว เปลี่ยนใจพาดไว้บนแขนข้างหนึ่งของตัวเองแทนด้วยสีหน้ารังเกียจโซฟาเก่าๆ ชาติๆ ลีซีดและ...เป็นสมรภูมิเดือดของเดฟเมื่อครู่

“ออกไปซะ ที่นี่ไม่เหมาะกับมาเพียอย่างพวกคุณหรอก”

“รู้ได้ไงว่าผมเป็นใคร”

“ทำเดินมันบอกนะสิ ไหนจะโคตหุนี้อีก ไม่เข้ากับสถานที่อย่างบ้านผมเลยสักนิด”

“ผมชอบคุณตรงนี้แหละเดฟ” มาเพียหนุ่มหัวเราะในลำคอ “ช่างสังเกตรอบรู้ ผ่านชีวิตมาเยอะ นอกจากคุณผมยังมองไม่ออกเลยว่าใครจะทำงานนี้ได้”

“คอนเทร็กเตอร์ทุกคนของเบล็กวอเตอร์ทำได้”

“แต่ไม่มีใครเหมือนคุณ” ดิเอโกไม่ได้พูดเกินจริงเลยแม้แต่น้อย เขาได้ยินชื่อเสียงของ เดฟลิน ลิวอิส เปเรซ คนนี้มาลึกลับพักหนึ่งแล้ว ขนาดเขาไม่ใช่คนในวงการทหารและทหารรับจ้าง ยังเคยได้ยินแต่ละเคสการทำงานของเดฟ...ทั้งอารักขาผู้นำระดับประเทศ หัวหน้าทีมรักษาความปลอดภัยการประชุมผู้นำสันติภาพโลกที่จัดขึ้นที่ยุโรปตะวันออก...ผลงานการันตีฝีมือขนาดนี้แล้วจะไม่ให้เขาตั้งต้นพยายามทำทุกวิถีทางให้เดฟมาทำงานให้ได้ยังไง

เดฟยกไหล่ไม่แยแส พวกนั้นได้ยินอะไรมาบ้างก็เรื่องของคนพวกนั้น ไม่เกี่ยวอะไรกับเขา เขาทำแะงานตามที่ได้รับมาจากเจ้านายเท่านั้น

“ดูคุณไม่ใช่คนบ้ายอเลยนะ” ดิเอโกถอนหายใจ

“ได้ยินมาเยอะ...เอือแล้ว” เจ้าของบ้านหัวเราะหึๆ เดินไปหยิบโคโรนามาจากตู้เย็นแล้วส่งให้ดิเอโก

“แต่ผมรู้แล้วว่าคุณหลงตัวเองมากกว่าบ้ายอ”

“มาทางไหนก็กลับไปทางนั้นเลยไป” ทหารรับจ้างหนุ่มไม่อย่างไม่วี
หน้า...ไม่สนใจ แต่พอติดเโกไม่ไป เดฟก็มีความสามารถพอที่จะเห็นฝ่ายนั้น
เป็นแค่มดปลวกตัวหนึ่ง ด้วยการล้มตัวลงนอนบนโซฟาแล้วถีบติดเโก
เต็มแรงจนชายหนุ่มตกโซฟาไป จากนั้นสั่งเรียกๆ “ปิดประตูบ้านให้ผมด้วย
แล้วกัน”

คราวนี้ติดเโกเป็นฝ่ายอึ้ง เขายังนั่งอยู่บนพื้น มองอดีตนายทหารหนุ่ม
ที่ผ่านการทำงานมาอย่างโชกโชน แท้นิสัยกวนประสาทสุดๆ...ไม่น่าเชื่อว่า
จะมีชีวิตรอดมาได้จนปานนี้ ถ้าไม่ดวงแข็งจริงๆ ก็น่าจะเป็นเพราะนรก
ไม่ต้อนรับพอๆ กับที่สวรรค์รังเกียจ

“ผมไม่ได้มาเฝ้าคุณนอน”

“ถ้าอย่างนั้นจะพูดอะไรก็พูดมา” เดฟตอบทั้งที่ยังหลับตา พาดเท้า
บนโต๊ะเตี้ยตรงหน้าติดเโกอีกต่างหาก

“ผมอยากให้คุณรับงานนี้”

“ก็บอกคุณแล้วให้ไปจ้างที่แบล็กวอเตอร์โดยตรง”

“ค่าจ้างเพิ่มจากเดิมสองเท่า”

“ผมพอมีพอกินแล้วที่แบล็กวอเตอร์”

หนุ่มเจ้าของบ้านยกไหล่ไม่แยแส คำพูดตัดรอนของเขาไม่ทำให้
คนฟังโกรธ แต่กลับยังหุบหูต่อไปอีก

“ถ้าจะบอกว่างานของผมมันเสี่ยงอันตรายมากล่ะ”

“แล้วมันเสี่ยงยังไง ก็แค่ตามหาคนคนหนึ่งเท่านั้น” เดฟลืมตาในที่สุด
แล้วหันมาสบตากับติดเโก คิ้วเข้มเหนือดวงตาคมดูเล็งขึ้นเล็กน้อยด้วยท่าที่
กวนประสาท

ติดเโกหัวเราะในลำคอเมื่อเห็นท่าทางของเดฟ...สมแล้วที่เป็นคอน-
แทกเตอร์มือดีของแบล็กวอเตอร์ บีบให้เขาพูดในสิ่งที่ไม่สมควรพูดออก
มาจนได้ แต่ก็ต้องทำเพื่อแลกกับงานนี้

“แค่มาเพียมาขอร้องให้ทำงานให้ มันเสี่ยงไม่พอสำหรับผมหรอก”

“ผมมีข้อมูลเพิ่มเติมของ บรูซ เกรย์สัน มาให้คุณด้วย” หนุมเชื้อสาย อิตาลีส่งเอกสารที่เตรียมมาให้เจ้าของบ้าน

“ก็แค่นั้น” ทหารรับจ้างหนุ่มรับแฟ้มพลาสติกใส่เอกสารนั้นมาแล้ว กวาดตามองอย่างรวดเร็ว เขาคาดหวังจะเห็นสิ่งที่เชื่อมโยงระหว่าง บรูซ เกรย์สัน กับพวกมาเฟียอิตาลีอย่าง ดิเอโก เดรอตติ ได้ แต่ก็ไม่มีเลย มีแต่รูปถ่ายของบรูซในสถานที่ต่างๆ เป็นต้นว่าที่หน้าสำนักงานทนายความ ที่หน้าอะพาร์ตเมนต์แห่งหนึ่งในแถบอัปเปอร์อีสต์ไซด์บนเกาะแมนฮัตตัน และรูปถ่ายกับหญิงสาวคนหนึ่งในบ้านกาแฟ เดฟมองไม่เห็นหน้าเจ้าหล่อนเพราะหันหลังให้พอดี แต่เห็นใบหน้าของบรูซชัดเจน

“แค่นี้หรือ”

“ตอนนี้ผมมีให้แค่นี้”

“ถ้าอย่างนั้นก็ออกไป”

“เราจะบอกมากกว่านี้ถ้าคุณรับงาน”

“บอกที่ครึ่งแล้วว้าให้ไปที่แบล็กวอเตอร์ ถ้าหาที่อยู่สำนักงานไม่เจอ ละก็ ผมจะจัดให้เอง”

“ต้องคุณเท่านั้นเดฟ”

“ออกไป” เดฟพยายามระงับอารมณ์ที่กำลังลุกเป็นไฟไม่จับไ้มาเพีย ปัญญาอ่อนนี้โยนออกจากบ้านเขาไปเสีย...คิดว่าเขารับงานมั่วไปทั่วหรือไง ถ้ารับงานสุมสุมห่าแบบไม่รู้อะไรเลยก็เหมือนเอาชีวิตไปทิ้งนั่นละ เขาชอบความท้าทายก็จริง แต่ไม่อยากตายเปล่า จะตายทั้งที่ ตายให้คนจดจำดีกว่า

“ไม่ใช่เราไม่อยากเปิดเผยข้อมูลกับคุณนะเดฟ แต่เราจะแน่ใจได้ยังไงว่ามันจะไม่รั่วไหลไปไหน ถ้าคุณตกลงรับงาน ผมจะมีข้อมูลให้คุณมากกว่านี้”

“ออกไป” เจ้าของบ้านเตือนเสียงต่ำ บ่งบอกว่าใกล้หมดความอดทนเต็มที่แล้ว

ดิเอโกแหม่ปาก เสียตายที่โน้มน้าวเดฟให้รับงานไม่สำเร็จ “ถ้าคุณ

เปลี่ยนใจก็ติดต่อผมได้เสมอ”

โทสะของเจ้าของบ้านคือเรื่องยืนยันอย่างดีว่าคงไม่รับงานนี้แน่แล้ว
ป่วยการที่จะพูซ้ำต่อไป สุดท้ายดิเอโกก็เป็นฝ่ายล่าถอยออกมาก่อน เขาได้
แต่หวังว่าเดฟจะลองทบทวนดูอีกครั้ง ยอมรับงานนี้และติดต่อกลับมาหา
ในที่สุด

ค่อนข้างเข้าไปแล้ว...แต่เดฟยังนอนไม่หลับ ร่างสูงทอดกายยาวเหยียด
สุดความยาวของโซฟากลางห้อง เปิดสารคดีสัตว์ป่าลุ่มแม่น้ำแอมะซอนไว้
แต่ไม่สนใจดูจริงจังเลยสักนิด เพราะยังหวนคิดไปถึงเรื่องที่เพิ่งคุยกับ
ดิเอโก แม้ว่าฝ่ายนั้นจะออกไปจากบ้านของเขาแล้ว ทว่ากลับทิ้งเรื่องให้เขา
ขบคิด จนแล้วจนรอดก็คิดไม่ตกว่าควรจะรับงานนี้ดีหรือไม่

เดฟนอนก่ายหน้าผากอยู่อย่างนั้นจนสว่างคาตา ในเมื่อนอนไม่หลับ
แล้วเขาก็ลุกขึ้นออกไปวิ่งที่สวนสาธารณะริมแม่น้ำฮัดสัน แล้วกลับมา
ซังกาแฟและทำไข่คนกับขนมปังปิ้งกินแบบง่ายๆ ไปก่อน พอเปิดโม่งตรง
ก็มีเสียงเคาะประตูอีกครั้ง ชายหนุ่มสบตอยู่ในใจว่าถ้าคราวนี้เป็นดิเอโกอีก
ละก็ เขาจะปาดคอมันด้วยมีดอีเมอร์สันเล่มโปรดของเขาทีละ

“เอมิลี”

หญิงสาวเจ้าเดิมยืนอยู่ที่หน้าประตูพร้อมด้วยแซนด์วิชหนึ่งกล่อง
เดฟทำหน้าขริมทันที

“อย่าทำหน้าอย่างนั้นสิคะ ฉันแค่เอามื้อเข้ามาส่งเอง”

“ขอบคุณ แต่ไม่ต้องหรอก”

“ไม่ได้ค่ะ โจ่งไว้”

“พี่เธอจะกลับมาเมื่อไหร่”

“บายๆ นี่ก็กลับแล้วค่ะ โจ่งจะไปส่งฉันที่แมนฮัตตัน โจ่งฝากชวนคุณ
ด้วยนะคะเดฟ”

“เธอไปทำอะไรที่นั่น” นายทหารรับจ้างหนุ่มหรีตาถามด้วยความ

สงสัย

“กลับยู่นะสิคะ”

“เดี๋ยวฉันจะบอกอีกทีแล้วกัน” เจ้าของบ้านบอกปิด

“อย่าให้ฉันรอก่อนะคะ”

เอมิลี่ส่งกล่องแซนด์วิชให้ ยึดตัวมาจูบแก้มที่เต็มไปด้วยหนองคราของเตฟเบาๆ แล้วผล่อออกไปอย่างมีมาด แต่อย่างก้าวที่เดินหันหลังจากไปคือการจูงใจย้วยวนเขาด้วยท่าเดินทิ้งสะโพกขนาดเซ็กซี่ชิมโบลันซ์ๆ

เตฟคิดหนัก อยากไปกับโจก็ใช่ เพราะนับตั้งแต่ครั้งสุดท้ายที่ไปสร้างวีรกรรมไว้ที่เมืองเล็กๆ ที่อยู่ติดกับเออร์วิงตันอย่างเมืองสลีปปี้ ฮอลโลว์ ก็เป็นเวลาานเหลือเกินที่ไม่ได้ไปเที่ยวไหนด้วยกันอีก

แต่การมีเอมิลี่ไปด้วยก็เป็นอีกเรื่อง เขาไม่อยากให้ใจจับได้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับน้องสาวของโจ ไม่อย่างนั้นคงมองหน้ากันไม่ติด แต่เตฟก็ไม่คิดโทษเอมิลี่แต่อย่างใด ถ้าจะโทษก็คงต้องโทษตัวเองที่ใจไม่แข็งพอ ยอมรับว่าท่าเรื่องอย่างว่ามานานตั้งแต่รับงานที่อัฟกานิสถาน...ท่าผู้หญิงมาร่วมเดือน พอเจอหญิงสาวไฟแรงจุดติดง่ายตายเพียงแค่สบตากันเท่านั้นก็พร้อมรบเสียแล้ว และเชื่อเถอะว่าไม่มีผู้ชายคนไหนอยู่ได้โดยไม่รู้สึกอึดอัดตรงหว่างขา ต่อให้คนคนนั้นเป็นบาทหลวงก็เถอะ เพราะไอ้อ้ววะะส่วนนั้นมันก็รู้ความคิดพอกันทั้งนั้น ถ้าใครยังทำตัวแข็งทื่อเป็นท่อนไม้ต่อไปได้ละก็...เขาจะยอมกราบกรานมันเป็นอาจารย์แล้วปวารณาตัวเป็นข้ารับใช้มันทั้งชาติทีเดียว

๒

แมคเคนซีเดินออกจากอะพาร์ตเมนต์ของตัวเองในเขตอัปเปอร์-อีสต์ไซด์ วันนี้มีนัดกับเรนนี่ว่าจะไปช่วยเอมิลีย้ายหอพักมาอยู่ย่านเดียวกับเรนนี่ที่อัปเปอร์เวสต์ไซด์เพราะใกล้มหาวิทยาลัยมากกว่า และราคาที่พักก็ถูกกว่า บรรยากาศไม่พลุกล่นเท่า ซึ่งเธอเองก็อยากย้ายเช่นกัน แต่ติดที่พ่อไม่ยอม

เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้นสองครั้งและเงียบไป แต่ไม่นานก็ดังขึ้นอีก แมคเคนซีกดรับสายเมื่อเห็นว่าปลายสายคือเบอร์โทร. ที่ไม่ได้โทร. มาหา เธอเสียนาน

“คะบรุซ” เจ้าของเสียงหวานรับสายขณะเดินข้ามถนนจากบล็อกที่พักอาศัยไปยังสถานีรถไฟใต้ดิน ท่ามกลางผู้คนมากมายที่ต่างก็ใช้ชีวิตอย่างเร่งรีบแข่งกับเวลาที่หมุนไป

“ช่วงนี้นั่นไม่อยู่บ้าน ไม่ต้องมาหานะ”

“นานหรือเปล่าคะ”

“ก็สักพัก” ปลายสายตอบเสียงเครียด ผิดกับปกติที่ใจเย็นและมัก

อารมณ์ดีเสมอของบรูซ

แมคเคนซึ่งรู้จักกับบรูซมาลึกพักแล้ว ตั้งแต่เธอย้ายมาอยู่แมนฮัตตันใหม่ๆ เขาเป็นชายวัยกลางคนอายุราวๆ สิบกว่าปีที่ดูแก่เกินวัยไปมาก พักอยู่อะพาร์ตเมนต์ที่เดียวกับเธอ และนั่นทำให้ทั้งสองได้รู้จักกัน แมคเคนซึ่งสนใจหนังสือและประวัติศาสตร์ บรูซก็เช่นกัน เขาชวนเธอไปดูหนังสือที่ห้องเขา และนั่นคือจุดเริ่มต้นความสัมพันธ์แบบแปลกๆ ระหว่างเขากับเธอ ความสัมพันธ์ที่คนภายนอกไม่เข้าใจและคิดว่าเป็นเรื่องยุ่งๆ ทั้งที่ความจริงไม่มีอะไรเลย...ก็แค่คนแก่ไม่มีญาติกับหญิงสาวที่โดดเดี่ยวเท่านั้น

“คุณเป็นอะไรหรือเปล่าคะบรูซ” แมคเคนซัดท้วงไม่ได้ เขาหายหน้าหายตาไปลึกพักแล้ว และไม่ได้ติดต่อกับเธออีกเลย จะให้เธอโทร. ไปก่อนก็ไม่กล้าพอ กลัวว่าเขาจะยุ่งๆ เรื่องงาน จึงได้แต่รอว่าบรูซจะกลับมาเมื่อไร

“ไม่มีอะไร ว่าแต่ไม่มีใครมาหาฉันใช่ไหม”

“ไม่ค่ะ”

“แล้วนั้นเธออยู่ที่ไหนล่ะแม็กกี้”

เขามักจะเรียกชื่อเธออย่างสนิทสนมด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนแบบนั้นเสมอ และนั่นทำให้เด็กสาวอบอุ่นหัวใจขึ้นมาทันที

“กำลังออกไปหาเพื่อนค่ะ เอมีลีย้ายหอ เธอเพิ่งกลับจากบ้านที่ฮัตสัน วิลเลียมพอดี้ เลี้ยวจะไปช่วย”

“ไม่มีใครตามเธอใช่ไหม”

“ไม่ค่ะ” ดวงตากลมโถมองไปรอบตัว...อัปเปอร์อีสต์ไซด์ก็วุ่นวายเป็นปกติอยู่แล้ว เธอเห็นว่าคนส่วนมากก็ต่างคนต่างเดินด้วยความเร็วราวกับนักกีฬาโอลิมปิกด้วยกันทั้งนั้น ไม่เห็นมีใครสนใจเด็กสาวจิตชืดอย่างเธอเลยสักคน

“ก็ดีแล้ว”

“คุณอยู่ที่ไหนคะบรูซ บอกฉันได้ไหม”

“บอกไม่ได้หรอกแม็กกี้ ไว้ทำธุระเสร็จก็จะกลับ แล้วจะพาเธอไป

เปิดหูเปิดตาตามสัญญา”

“ฉันจะรอนะคะ”

“แล้วเจอกันแม่ก็”

“แล้วเจอกันค่ะบรูซ” แมคเคนซึ่งวางสายแล้วเร่งฝีเท้าเร็วขึ้นอีก แต่ก็ยังแพ้ผู้คนที่เนื้ออยู่ดี เธอคิดว่าบางทีตอนที่อยู่กับแม่เธอคงติดนิสัยทำอะไรเชิงซ้ำอืดอาดแบบที่แม่มักบอกเสมอว่านั่นคือคำว่า ‘กุลสตรีไทย’ มากไปหน่อย กว่าที่ปรับตัวได้ก็ใช้เวลานานพอสมควร แต่ก็อย่างว่า...เธอเกิดที่อเมริกาก็จริง แต่ไปโตที่เมืองไทยนานเกินไปจนไม่มีอะไรเหมือนคนอเมริกันเลยสักอย่าง

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ไม่ได้มาจากบรูซ แต่เป็นเรนนี่ เพื่อนสนิทชาวจีนของเธอ สิ่งแรกที่ได้ยินหลังจากรับสายคือถูกเรนนี่บ่นว่าเธอไปช้ากว่าเวลา...แต่จะให้ทำอย่างไรได้ เธอฝ่าผู้คนไปได้ยากลำบากจริงๆ

แมคเคนซึ่งลงจากสถานีรถไฟใต้ดินมาที่เซตอัปเปอร์เวสต์ไซด์ที่ตรงไปยังถนนบรอดเวย์ ทั้งซากระดาศห่อแฮมเบอร์เกอร์จากร้านฮับเวย์ลงถังขยะ แล้วสาวเท้าเร็วๆ ไปยังที่พักของเอมิลี่ที่แยกเข้าไปในถนนเวสต์อีกบล็อกยังไม่ทันที่จะขึ้นไปหาเพื่อนๆ เธอก็เดินชนกับใครบางคนจนกระเป๋าสะพายตกพื้น ข้าวของข้างในกระเจาเกลื่อน

“ขอโทษค่ะ” แมคเคนซึ่งบอก รีบก้มเก็บของแล้วลุกมายิ้มแห้งๆ ให้

คนตรงหน้าเป็นผู้ชายร่างสูงใหญ่คนหนึ่ง เขาสวมเสื้อยืดสีดำ แจ็กเก็ตหนังสีดำ และกางเกงยีนขาดๆ สีเข้ม ใบหน้าคมเข้มถูกบดบังด้วยหนวดเคราที่ยาวไปตามข้างแก้ม แนวกราม และลำคอ เธอไม่เห็นดวงตาของเขาเป็นอย่างไรเพราะถูกแว่นกันแดดสีดำบดบังไว้ เขาสูบบุหรี่ด้วย นั่นยิ่งทำให้แมคเคนซึ่งรู้สึกว่าเขาช่างอันตรายเหลือเกินและเป็นคนประเภทที่ไม่ควรเข้าใกล้เป็นที่สุด เมื่อรู้สึกได้ว่าเขาก็กำลังจ้องมองเธออยู่เช่นกัน ร่างบางจึงหันหลังแล้วเดินเข้าไปในห้องพักของเพื่อนทันที

“ขอโทษทีสาย”

แมคเคนซี่เปิดประตูเข้าไปโดยไม่เคาะก่อน และนั่นก็ทำเอาหญิงสาวสะดุ้งเพราะในห้องไม่ได้มีแค่เธอนี้กับเอมิลีเท่านั้น แต่โจนาธานผู้เป็นพี่ชายของเอมิลีก็อยู่ที่นั่นด้วย

“ไฉนแม่ก็”

โจเดินเข้ามาหาแล้วดึงเธอเข้าไปกอดอย่างอบอุ่น แมคเคนซี่รู้ว่าเขาไม่ได้คิดอะไรเกินเลยกับเธอ แต่กอดเกร็งตัวไม่ได้ จนเอมิลีหัวเราะเบาๆ

“พี่ทำตัวน้อยแม็กกี้ของเราตกใจอีกแล้วนะ ก็รู้อยู่ว่าแม็กกี้ไม่ชอบให้ผู้ชายคนไหนแตะตัว”

“พี่กำลังจะกลับพอดี คิดว่าจะไม่ได้เจอกันแล้วเสียอีก” โจยิ้มอบอุ่นอย่างที่เห็นเสมอเวลาเจอกัน แต่แมคเคนซี่ก็ยังเกร็งๆ เวลาที่ชายหนุ่มเดินโอบบ่าเล็กของเธอไว้

“พี่จะแกล้งทำน้อยของเราไปถึงไหนกันโจ กลับบ้านไปได้แล้ว” สุดท้ายเอมิลีต้องเป็นฝ่ายดึงพี่ชายของตัวเองออกไปอย่างนั้นก็คงจะหาเรื่องแกล้งแมคเคนซี่ไม่หยุด

“ว่างๆ ก็พากันไปเที่ยวที่บ้านนะ เออร์วิงตันยินดีต้อนรับเสมอ”

“เรนนีอยากไปล่าผีที่สลีปี ฮอลโลว์มากกว่า ยายนี่คือซีรียส์อเมริกันของแท้” เอมิลีคนเดียวเป็นฝ่ายคุมการสนทนาไว้เกือบหมด จนพี่ชายได้แต่หัวเราะแล้วส่ายหน้าเบาๆ

“พี่กลับก่อนแล้วกัน มีอะไรก็โทร. หาพี่นะสาวๆ ตกลงนะ”

“เดินทางปลอดภัยนะคะโจ” แมคเคนซี่พูดกับโจเป็นครั้งแรก และนั่นก็ทำเอาชายหนุ่มยิ้มกว้าง เขาดีจางบางเข้าไปกอดและจูบแก้มแรงๆ ก่อนจะเดินออกไป

แมคเคนซี่ยังอยู่ในอาการตกตะลึงจนตัวแข็งทื่อ โจออกไปตั้งนานแล้ว แต่เธอยังคล้ายคนไม่มีสติจนเพื่อนๆ อีกสองคนได้แต่หัวเราะซ้ำๆ โดยเฉพาะเอมิลีผู้สวยและรวยเสน่ห์ถึงขั้นดึงเธอไปนั่งบนพื้นพรมกลางห้อง

แล้วเริ่มอบรมสั่งสอนวิชาเข้าหาผู้ชายทันที

“เธออายุสิบแล้วนะแม็กก็ หัดเล่นหูลเล่นตาบ้างก็ได้ อะไรกัน...แค่ โຈບแถมแค่นี้ก็หน้าซีดเหมือนคนจะเป็นลม จวบแบบนั้นของโจนะยิ่งกว่า เด็กทารกจวบกันเสียอีก มันไม่มีความหมายอะไรเลยนอกจากมิตรภาพนะ”

“ฉันไม่ชินกับคนแปลกหน้า...เธอก็รู้” แมคเคนซี่ก้มหน้าจนคางจด ออก...ใช้ว่าเธออยากเป็นแบบนี้เสียเมื่อไร แต่จะอย่างไรได้ เธอไม่ชินเวลา ถูกเพศตรงข้ามแตะเนื้อต้องตัว มันทำให้หวนนึกไปถึงความทรงจำ ‘บางอย่าง’ เสมอ

“แต่เธอสนิทกับผู้ชายแก่คราวพ่อคนนั้นเนี่ยนะ” เอมิลีทำหน้าเหลือเชื่อ

“เขาลือกันจะทั้งขู้อยู่แล้วว่าเธอเป็นเมียเก็บเขา ยิ่งเธอนิ่ง พวกนั้นก็ ยิ่งลือนะแม็กก็ เธอไม่คิดจะแก้ต่างหน่อยหรือไง”

“ฉันเบื่อนะ ปล่อยไปเถอะ ใครอยากพูดอะไรก็ช่าง ฉันไม่สนใจหรอก”

“เธอนี่น้ำ” เรนนี่พลอยถอนหายใจไปด้วย

ตั้งแต่วัยจกกันมา แมคเคนซี่เป็นเพื่อนที่ดีก็จริง แต่เข้าถึงยากเหลือ เกิน ชอบทำหน้านิ่งๆ ไม่พูดไม่จา เย็นชาและดูมีความลับเสมอ บางครั้งก็ อยากรู้อยากถาม แต่เมื่ออีกฝ่ายไม่พร้อมบอก เธอจึงไม่คิดจะซักไซ้ ไว้วันไหน พร้อม แมคเคนซี่คงจะบอกพวกเธอเอง

“ช่างเถอะนา เรารีบช่วยเอมิลีจัดห้องดีกว่า” แมคเคนซี่กระตุ้นเพื่อน ทั้งยังเปลี่ยนเรื่องอย่างแนบเนียน ซึ่งสาว ๆ ก็พยักหน้าแล้วเริ่มช่วยกันจัด ห้องของเอมิลี

แมคเคนซี่มองเพื่อนทั้งสองที่กำลังช่วยกันขนของเข้าห้องไปพลาส พุดคุยและหัวเราะไปพลาสด้วยแววตาซาบซึ้งเหลือเกิน ใช้ว่าไม่เคยได้ยิน ขาวลือเกี่ยวกับตัวเอง...เธอได้ยินมานานแล้วว่าพวกสาว ๆ ในมหาวิทยาลัย เอาเธอไปพูดลับหลังว่าเป็นเมียเก็บของชายแก่คราวพ่อ เพื่อน ๆ หลายคน ไม่อยากยุ่งกับเธอ มีก็แค่เอมิลีกับเรนนี่เท่านั้นที่คุยกับเธอ

เรนนี่เป็นเพื่อนเรียนที่นิสัยและการใช้ชีวิตคล้ายๆ กัน ส่วนเอมิลี่... แรกทีเดียวแมคเคนซี่คิดว่าเอมิลี่มาสนิทด้วยเพราะแค่เรื่องเรียนเท่านั้น จะไม่ให้เธอคิดอย่างนั้นได้อย่างไรในเมื่อเอมิลี่ไม่มีอะไรเหมือนเธอกับเรนนี่เลย เอมิลี่สวย มีเสน่ห์ทั้งในหมู่เพศเดียวกันและเพศตรงข้าม เป็นเชียร์ลีดเดอร์เก่า และแน่นอนว่าฝ่ายนั้นบริหารเสน่ห์บ่อยๆ เรียกว่าพอป-พิวลาร์ทั้งในหมู่ผู้หญิงและผู้ชายทีเดียว

แต่เหนือสิ่งอื่นใดคือ เอมิลี่มักจะปกป้องเธอเสมอเวลาที่เธอถูกแกล้งและถูกนินทา ถ้าได้ยินเมื่อไรเอมิลี่จะเถียงกลับแทนทันที และแน่นอนว่าไม่มีใครเถียงเอมิลี่ สาวสวยอันดับต้นๆ ของมหาวิทยาลัยเลยสักคน อีกทั้งยังเชื่อใจเธอเสมอ แล้วจะไม่ให้เธอผูกพันกับเพื่อนสองคนนี้ได้ได้อย่างไร

“เหม่ออะไรนะแม็กกี้” เรนนี่ถามแล้วเดินเข้ามาช่วยยกกล่องใส่หนังสือไปจากมือเธอ

“คิดว่าถ้าฉันไม่รู้จักรักเธอสองคนแล้วฉันจะทำยังไง”

“ก็สู้คนเสียบ้างสิเต้าน้อย”

ถ้าเป็นคนอื่นเรียกเธอว่า ‘เต้าน้อย’ เมื่อไร เธอคงโกรธ เพราะมันอาจหมายความว่า ‘ปัญญาอ่อน’ หรือ ‘ปัญญาทึบ’ ด้วยก็ได้ แต่เอมิลี่นั้นไม่ใช่...เอมิลี่มักจะเรียกฉายาเธอด้วยน้ำเสียงเอ็นดูเสมอ ทำราวกับว่าตัวเองอายุมากกว่าทั้งที่ก็อายุเท่ากันแท้ๆ

“ฉันแค่นี้”

“นี่แม็กกี้ บอกตามตรงนะว่าเธอไม่เหมาะกับที่นี่เลย เธออยู่กับแม่ของเธอนานเกินไปแล้ว” เรนนี่บอกตรงๆ

“เกี่ยวอะไรกับแม่ของแม็กกี้เธอ” เอมิลี่หันไปถามสาวหมวย

“จำไม่ได้หรือว่าแม่ฉันเป็นคนไทย” คนถูกพาดพิงถึงหัวเราะเบาๆ ขณะช่วยเอมิลี่รื้อหนังสือออกจากลัง

“จำได้ แต่...ยังไงล่ะ”

“ฉันเกิดที่อเมริกาก็จริง แต่ก็โตที่ไทย คงจะติดนิสัยมาจากยายด้วย

นะ จนแม่เสียและพ่อก็รับกลับมาอยู่ที่นี้”

“ยายเธอยังอยู่ไหม” เรนนี่ถาม

“เสียพร้อมแม่ ฉันไม่เหลือใครเลย ก็เลยต้องมาอยู่ที่นี่”

“มีนาละ เธอดูไม่เหมือนอเมริกันเกิร์ลเอาเสียเลย”

แมคเคนซี่ไม่ตอบอะไร เธอยิ้มบางๆ หยิบหนังสือออกจากลังแล้วส่งให้เอมิลี่ ก่อนจะสบตาทั้งสองด้วยแววตาซาบซึ้งอย่างถึงที่สุด

“แต่ฉันดีใจที่ได้เป็นเพื่อนกับเธอสองคนนะ”

“อย่าคิดมากเลยที่รัก เธอยังไม่สนใจว่าฉันเป็นคนยังไง ดังนั้นฉันก็ไม่สนหรอกว่าคนอื่นจะเอาเธอไปไหนหลังหลังยังไง เพราะฉันรู้จักเธอดีที่สุด”

“ขอบคุณนะเอ็ม”

“เปลี่ยนจากคำขอบคุณเป็นไปที่บาร์กับฉันสิ ทั้งสองคนนั่นแหละ”

คราวนี้ทั้งแมคเคนซี่และเรนนี่ส่ายหน้าหัวพร้อมกัน...เป็นตายร้ายดียังไงก็ไม่ไปกับเอมิลี่แน่ เพราะถ้าไปก็เสี่ยงถูกทิ้งไว้กลางทางเวลาที่เอมิลี่ตกผู้ชายได้

“ฉันลืมนเล่าเรื่องเพื่อนของใจให้เธอฟังเลยแม็กก็ เธอจะมาช้าเลยไม่ได้เจอเขา”

“ทำไมหรือ” แมคเคนซี่ทำหน้างงๆ ยิ่งทำให้ใบหน้าดูจิตซีดเข้าไปใหญ่

“เขาลืม!”

“เขائنตรายมากเลยต่างหาก” เรนนี่เถียงทันควัน แล้วทำสะพานมองเอมิลี่ด้วยสายตาสงัด “เธอน่ะชอบยุ่งแต่กับผู้ชายอันตราย หมอนั่นดูยังไงก็ไม่ใช่คนดี”

“เธอก็เจอเขาแล้วหรือเรนนี่” แมคเคนซี่หันไปถาม

“เขามากับโจกัยยายเอมนี้แหละ เชื้อเถอะแม็กก็ เธอไม่อยากเจอเขาหรอก แค่อ่านกับเขาเธอก็คงเป็นลมไปแล้ว”

“พวกเธอนี่ไม่ประสาเรื่องผู้ชายเลยจริงๆ”

เอมิลีบ่นไม่จริงจังนัก และนั่นก็ทำให้เรนนี้อยากรู้ อยากเห็นขึ้นมาทันที

“แสดงว่าเธอ...”

“ดิบดีเกือบทั้งตัว รวมทั้งบนเตียง”

“ยายบ้า!”

เรนนีร้องวี๊ด สองแก้มแดงก่ำ เช่นเดียวกับแมคเคนซี่ที่ได้แต่ตะลึงไปหน้าจืดเฉือนซีดสลบแดงอยู่อย่างนั้นจนเอมิลีได้แต่หัวเราะท่าทางของสองสาว

“ลืมบอกไป ‘น้องชาย’ ของเขาเท่าแขนเธอเลยนะแม็กกี้”

“กรี๊ด!” เรนนีกรี๊ดร้องอย่างรับไม่ได้ แต่ก็หัวเราะเรื่องทะเล่สิ่งๆที่เอมิลีเล่าให้ฟังด้วย

มีแต่แมคเคนซี่คนเดียวเท่านั้นที่หน้าซีดคล้ายจะเป็นลม มองท่อนแขนตัวเองสลบกับไปหน้าสวยสดของเอมิลี พลันสองแก้มก็แดงก่ำราวกับมะเขือเทศ

“เธอไหวไหมแม็กกี้”

“ฉันสบายดี” จะว่าไปเอมิลีก็มักพูดถึงมุกทะเล่สองแง่สองง่ามแบบนี้เสมอ แต่ทำไมคราวนี้ทำเอาเธอจะเป็นลมไปเสียได้

เท่าแขนเธอหรือ! แมคเคนซี่กลืนน้ำลายเอื้อมท่ามกลางเสียงหัวเราะของเพื่อนๆ

“เธอคลาตกับเขาแค่นี้เดียว เดี๋ยวไปก่อนโจ บางทีเธออาจจะเห็นเขาที่หน้าตึกนะ” เอมิลีบอก

แมคเคนซี่ก็ไปถึงผู้ชายที่เธอเดินชน เขาดิบดีเกือบ อันตราย และดูน่ากลัวแม้แค่เห็นหน้าเท่านั้น

“เขาแต่งตัวยังไงหรือ”

“เสื้อยืดสีดำ แจ็กเก็ตสีดำ กางเกงยีนๆ”

ชัดเลย ใช้ผู้ชายคนเดียวกับที่เจอจริงๆ ด้วย...แมคเคนซี่ได้แต่พยัก-

หน้าเร็วๆ แล้วชวนเปลี่ยนเรื่อง แต่จนแล้วจนรอดเอมิลีก็ยังวนกลับมาเรื่อง
ผู้ชายอันตรายคนนั้นจนได้

เดฟสับสนกับการจวนหมดมวน แต่ใจก็ยังไม่ลงมาเสียที่จนเขาเริ่ม
หงุดหงิด อารมณ์ของชายหนุ่มยังไม่ปกติดีนักเพราะสายตาของหญิงสาว
แรกเริ่มผู้แสนซุ่มซำมเมื่อครู เขาไม่รู้หรือกว่าเธอเป็นไครมาจากไหน ทำไม
ต้องมองเขาด้วยแววตาดึนกลั้วราวกับเห็นผาตกรกก็ไม่ปาน และนั่นทำลาย
อัตตาของเขาอย่างที่สุด...เดฟไม่เคยถูกปฏิบัติจากผู้หญิงที่ส่วนมากมักมอง
เขาด้วยแววตาชื่นชมและตื่นเต้นเสมอเวลาอยู่บนเตียงด้วยกัน แต่นี่อะไร...
แค่ปรายตามองเท่านั้นเด็กนั้นก็ลั่นไปทั้งตัวแล้ววิ่งหนีไปหน้าตาเฉย

“รอนานไหมวะ”

โจลงมาได้เสียทีหลังจากปล่อยให้เขาอยู่อู่นาน โจจริงก็อยากไปช่วย
ชนของ แต่กลัวว่ายายเด็กเอมิลีจะเอาแต่มองเขาจนพี่ชายจับได้ จะกลืน
ไม่เข้าคายไม่ออกยิ่งกว่าที่เป็นอยู่

“ไม่เท่าไรหรอก นึกดีกแล้ว ไปหาอะไรกินกันเถอะ ไม่ได้เห็นแสงสี
ในเมืองแบบนี้มานานแล้ว”

“เอาลีวะ”

“ไปรถไฟใต้ดินแล้วกัน เวลาอย่างนี้รถคงติดฉิบหาย” เดฟเสนอ และ
โจก็พยักหน้าเห็นด้วย

“ถ้าอย่างนั้นก็จอดไว้ที่นี้แหละ แล้วค่อยกลับมาเอา”

“ไม่ชวนน้องนายไปด้วยหรือไง”

“ปล่อยเอ็มไปเถอะ กลับมาแล้วคงอยากอยู่กับเพื่อนมากกว่า”

“ก็ดี” อย่างน้อยก็ตัดเรื่องยุ่งยากไปได้หนึ่ง เพราะถ้าไปด้วยกันจริงๆ
เขาคงเต็มกลืน ดีไม่ดีต้องขอแยกตัวออกมา

เดฟและโจออกจากหน้าที่พักของเอมิลีไปยังถนนบรอดเวย์ แล้วลง
สถานีรถไฟใต้ดินที่ใกล้ที่สุดซึ่งพลุกพล่านไปด้วยผู้คนมากมายที่เพิ่งเลิกงาน

บ้างก็คงออกจากที่พักไปหาอะไรกินเหมือนอย่างพวกเขาสองคนนี่ละ

สองหนุ่มออกจากสถานีรถไฟใต้ดินในย่านมิดทาวน์ แล้วเดินไปยัง สเต็กเฮาส์แห่งหนึ่งที่ขึ้นชื่อว่าอร่อยมากและไม่ต้องจองคิวล่วงหน้าต่างกับ ร้านอื่นๆ...ไปถึงก่อนก็ได้กินก่อน รอคิวไม่นานก็ได้เข้าไปนั่งและสั่งอาหาร เห็นพ่อครัวปรุงเนื้อสเต็กสดๆ ส่งกลิ่นหอมฉุยแล้วก็รู้สึกว่ามันต่างคนต่างหิว มากเหลือเกิน

เมื่ออาหารพร้อมเสิร์ฟแล้ว ทั้งสองก็จัดการกับพวกมันราวกับเป็น ศัตรูตัวฉกาจก็ไม่ปาน และคงไม่คุยกันเลยถ้าไม่มีสายเข้ามาถึงใจเสียก่อน เขามั่งำอยู่สองสามคำก็วางสาย

“เอ๋มนะ” ใจบอกพลางกลืนเนื้อกึ่งสุกกึ่งดิบที่สั่งมาลงคอ แล้วพูดต่อ “เธอแค่แปลกใจที่เห็นรถเรายังจอดหน้าอะพาร์ตเมนต์ของเธอ”

“ออกมาข้างนอกกันแล้วจะไม่ตามมาหรือ”

“ไม่หรอก เห็นว่าแม็กก็อยากกินซูชิ”

“แม็กก็หรือ” เดฟขมวดคิ้ว เท่าที่จำได้ ตอนที่ช่วยยกของบางส่วนขึ้น ไปมีเพื่อนชาวเอเชียของเอมิลี่อยู่เพียงคนเดียวเท่านั้น แต่ชื่อเรนี ไม่ใช่ แม็กก็

“ใช่ นายลงไปก่อนที่จะจะมา เธอเป็นคนน่ารักนะ ใส่ชื่อดี ไม่น่าเชื่อว่า จะคบเอ็มได้”

“แต่คนจีนที่ชื่อเรนีก็ดูธรรมดาเหมือนกัน”

“เรนีนี่ไม่เท่าไรหรอก แต่แม็กนี่สิ” ใบหน้าของโจซิมลงอีก เท่าตัวเมื่อพูดถึงแมคเคนซี “เท่าที่เอ็มเล่าให้ฟัง เธอน่าสงสารมากนะ เหมือน เป็นเด็กมีปัญหา ชอบเก็บตัว มีแต่คนชอบแกล้ง แต่แม็กก็ไม่เคยตอบโต้ หนึ่งจนน่ากลัว”

“แล้วไง”

“ก็ไม่มีอะไร”

“นายชอบเด็กคนนั้นหรือ เด็กกว่านายตั้งเยอะนะ” เดฟเลิกคิ้ว เพิ่งได้ยินโจพูดราวกับสนใจผู้หญิงเป็นครั้งแรก แต่จะว่าไปพวกเขาก็ไม่ค่อยคุยอะไรกันมากนัก นอกจากถามไถ่สารทุกข์สุกดิบไปตามประสาเท่านั้น

“ฉันชอบเธอแบบน้อง เอ็มบอกว่าแม็กก็เ็นโดดเดี่ยว มาอยู่อเมริกาตั้งนานแล้ว แต่ไม่มีเพื่อนเท่าไร”

“ไม่ได้อยู่ที่นี้มาตั้งแต่แรกหรือ”

“ไม่” โจส่ายหน้า “เอ็มบอกว่าแม่ของแม็กก็เป็นคนไทย พ่อแม่แยกกันอยู่ พ่อแม่เสียเธอก็มาอยู่กับพ่อเพราะที่ไทยไม่เหลือญาติที่ไหนอีกแล้ว และพ่อก็ทำงานต่างรัฐ เลยอยู่ตัวคนเดียวมาตลอด”

“ก็สมควรที่เด็กนั้นจะเก็บตัว”

“ฉันแค่สงสัยเธอ”

“ไม่ใช่ว่าตกหลุมรักเข้าแล้วหรือ”

เดฟถามด้วยน้ำเสียงกวนประสาท ทำเอาโจสอ่อกัง แล้วมองคนถามราวกับว่าอีกฝ่ายมีหัวงอกออกมาสองหัวก็ไม่ปาน

“คิดได้ยังไม่วะเนี่ย แม็กก็เด็กกว่าฉันสิบหกปี ฉันเอ็นดูเธอแบบน้องจริงๆ ้วย”

“น้องก็น้อง” หนู่มมวดเถื่อนยกไหล่ “แต่ถ้ามาอยู่บนเตียง ต่อให้เด็กกว่าเยอะแค่ไหนฉันก็คิดแบบน้องไม่ได้หรอก เพราะพี่น้องที่ไหนคงไม่อยู่บนเตียงด้วยกันทั้งสภาพเปลือยเปล่าเนี่ย”

“นายมีมันเหลือเกินจริงๆ” โจชักเริ่มหัวเราะไม่ออกเพราะความคิดลึบตของเพื่อน “ฉันอยากเห็นแฟนนายจริงๆ ถ้าจริงนะเดฟ จมป่านนี้ นายยังไม่คิดจะแต่งงานเลยอะ”

“แต่งงานทำไม ทำไมต้องแต่ง”

ผลของการกวนประสาทคือโจยกนิ้วกลางให้อย่างหยาบคาย แต่พวกเขาสนิทกันเกินกว่าจะมานั่งโกรธแล้ว

เดฟหัวเราะ ยกไหล่ลั่นิดๆ แล้วตอบเสียงเรียบ “ไม่มีใครอยากอยู่กับ

ผู้ชายอย่างฉันหรอกน่า”

“อย่างน้อยก็เอ็ม”

ชื่อนั้นทำเอาเดฟสะดุ้ง “นายรู้ด้วยหรือใจ”

“ไม่เอาน่าเดฟ นายคิดว่าฉันไม่รู้จักน้องสาวตัวเองอะ”

“นายจะดำเนินก็ได้ละ”

“ไม่ละ นี่มันเรื่องปกติของเอ็ม และฉันก็คิดว่าเอ็มโตพอที่จะดูแลตัวเองได้ด้วย เชื่อเถอะเพื่อน...เอ็มไม่ได้มีแค่นายคนเดียวหรอก”

“นายเป็นพี่ที่แปลกมาก”

“ฉันเป็นพี่ที่อยากให้น้องเรียนรู้ความผิดถูกด้วยตัวเองต่างหาก ถ้าเอ็มพลาดไป ฉันกับพ่อก็ยังเป็นที่พึ่งของเธอเสมอ แต่เอ็มเรียนเก่ง ทนคนเธอเอาตัวรอดได้”

“เรียนโคลัมเบียก็ไม่ธรรมดาแล้ว” ทหารรับจ้างหนุ่มชมจากใจจริงใจไม่พูดอะไรต่อเพราะรู้สึกได้ถึงสายตาของใครบางคนที่จ้องมองมาที่โต๊ะพวกเขาตลอดเวลา ชายในชุดสูทสีดำคนนั้นมองด้วยความสงสัย ไม่ใช่ใจหาเรื่องแต่อย่างใด เขาจึงสะกิดเดฟ พักพิงเปิดไปทางโต๊ะหลังแล้วถามเบาๆ

“นายรู้จักผู้ชายคนนั้นหรือเปล่าวะ เห็นมองนายมาลักพักแล้ว”

เดฟหันไปตามที่โจบอก ผู้ชายสวมสูทสีดำ สวมเสื้อเชิ้ตตัวในสีขาว ใบหน้าคุ้นตาอย่างที่เดฟแน่ใจว่าเคยเห็นแน่ๆ แต่จำไม่ได้ว่าที่ไหน และก็ไม่ต้องถามแต่อย่างใด เพราะสุดท้ายแล้วชายคนนั้นก็ลุกเดินมาหา

“เดฟลิน ลิวอิส เปเรซ ใช่ไหม” ชายสวมสูทถาม

เจ้าของชื่อได้แต่หัวเราะเบาๆ...ดูเหมือนเดฟวันนี้ทุกคนจะหักทลายเขาด้วยการถามว่าเขาชื่อ ‘เดฟลิน ลิวอิส เปเรซ’ ใช่ไหม

“ผมเคยรู้จักคุณ?”

“โคลิน คอนโนลลี...เจ้าหน้าที่เอฟบีไอ” ชายอายุราวสี่สิบปีขึ้นไปแนะนำตัวเอง

“ไม่คิดว่าจะได้เจอคุณที่นี่” เดฟคิดออกทันที เขาเคยทำงานกับชายคนนั้นเมื่อตอนมีงานอาร์กษาที่องค์กรสหประชาชาตินี่เอง

“ผมทำงานที่นี่ ถ้าคุณยังจำได้นะเดฟ”

“ใช่ไง คุณเจ้าหน้าที่” เดฟพยักหน้า

โหมมองเพื่อนสนิทและชายวัยกลางคนสลับกัน กำลังจะเอ่ยปากบอกให้เดฟไปคุยกับเพื่อนก่อนก็ได้ แต่มีสายจากเอมิลีตัวแสบเสียก่อน จึงพยักหน้ากับเดฟนิดๆ แล้วเดินเลี้ยวออกไปรับสายนอกร้าน

“เชิญนั่งก่อนสิครับ” หนู่มร่างใหญ่ผายมือเชื้อเชิญไปตามมารยาท แต่ใครจะคิดว่าโคลินกลับนั่งลงจริงๆ แล้วคลั่งขมับกลัดกลุ้ม ท่าทางเขาแย่มาก ไม่เนียนทุกมุมเหมือนตอนที่ทำงานร่วมกัน แต่ก็อย่างว่า...นั่นมันหลายปีมาแล้ว และตอนนี้โคลินก็เหมือนแก่กว่าเดิมเป็นสิบๆ ปี

“คุณดูกลุ้มใจนะคุณเจ้าหน้าที่”

“เรียกผมว่าโคลินเถอะ” โคลินบอก เขาคลั่งสันจมูกที่มีรอยหักของตัวเองเบาๆ แล้วยิ้มเย้ยหยัน “แต่คุณดูดีขึ้นนะเดฟ”

“เทียบกับเจ้าหน้าที่สวมสูทอย่างคุณไม่ได้หรอกน่า” เดฟหัวเราะหึๆ สภาพของเขากับคู่สนทนาช่างต่างกันเหลือเกิน เขาทั้งคู่กรงูรัง สกปรก ดูเป็นผู้ชายดิบๆ น่ากลัวเมื่อเทียบกับชุดสูทผ้าเนื้อดีแบรนด์ดังที่อยู่บนตัวโคลิน

“ที่จริงผมอยากคุยเรื่องตลกๆ กับคุณนะ แต่สนุกไม่ออก”

“งานเครียดมากละสิ”

“ทำนองนั้น” โคลินรับคำ “ผมเพิ่งกลับจากงานศพลูกทิม”

เดฟชะงัก มองสีหน้าเศร้าหมองของเจ้าหน้าที่อาวุโสกว่าแล้วถอนใจเบาๆ เขาเข้าใจความรู้สึกนี้ดีว่ามันแย่มากๆ เพราะเขาเองก็เคยเป็นฝ่ายต้องไปงานศพเพื่อน และนั่นก็เป็นสาเหตุที่เขาออกจากกองทัพบมาเป็นแค่ทหารรับจ้างธรรมดาๆ เท่านั้น

“ผมเข้าใจคุณนะโคลิน...เสียใจด้วยจริงๆ”

“เขาตายในหน้าที่”

“คดีใหญ่หรือครับ”

“กวาดล้างแก๊งมาเฟียในนิวยอร์กนะ ปัญหาเดิมๆ ลูกน้องผมตามหา
ทนายคนหนึ่งที่เคยทำคดีให้พวกนั้น แต่แบรนก็เป็นศพไปเสียก่อน”

“จับได้หรือยังครับ”

“หน้าที่ตำรวจนิวยอร์กนะ ตอนนี่การตามหาทนายคนนั้นสำคัญกว่า
วันนี้ผมก็ไปอะพาร์ตเมนต์ของเขาที่อับเปอร์อีสต์ไซด์มา แต่ไม่เจอ หวังว่า
บรูซจะยังไม่ตายไปแบบแบรนก็แล้วกัน”

“ชื่ออะไรนะครับ!” ชื่อนั้นทำให้เดฟชะงักทันที

“อะไรอะ”

“ชื่อทนายนะครับ คุณๆ อยู่เหมือนกัน”

“คุณน่าจะเคยได้ยินชื่อเขาอะเดฟ...บรูซ เกรย์สัน เป็นทนายที่เก่ง
ที่สุดในนิวยอร์กเลยละ”

๓

เดฟนั่งงั้นไปเพียงชั่วครู่ ทว่าเพียงไม่นานก็กลับมาทำตัวเป็นปกติ ได้อีกครั้งแล้วชวนเปลี่ยนเรื่องคุยไปเสีย โคลินชวนเขาไปดื่มต่อ แต่เดฟปฏิเสธเพราะใจเดินเข้ามาพอดี

“ไว้คราวหน้าก็ได้” เจ้าหน้าที่เอฟบีไอบอกพลางตบท้ายเดฟเบาๆ อย่างสนิทสนม จากนั้นจึงลุกขึ้นแล้วกลับไปที่นั่งที่โต๊ะของตัวเอง

โคมองตามไปด้วยสายตากังขา ก่อนจะนั่งลงที่เดิมของตัวเองแล้วถามเพื่อนด้วยเสียงกระซิบ “นายรู้จักเขานานแล้วหรือ”

“เคยทำงานด้วยกันแค่ครั้งเดียว”

“เขาทำราวกับสนิทกับนายมาแต่ชาติปางไหน”

“ช่างเถอะ ว่าแต่นายล่ะใจ มีเรื่องด่วนอะไรหรือเปล่า” เดฟบอกปิดแล้วเป็นฝ่ายถามเสียเองเมื่อเห็นสีหน้าเบื่อโลกของเพื่อนสนิท

“เอ๋มนั่นะสิ” ว่าแล้วใจก็ถอนหายใจอีก “เอารถไปขับ”

“รถนายนะหรือ”

“ใช่” โฟยกหน้าขมิ้มๆ “ยายตัวแสบมีกุญแจสำรองนะ ที่ไหน . มาถาม

ก็คงจะให้แน่ใจว่าเราออกมานานแน่ๆ พอรู้ว่าอยู่มิดทาวน์ ยายตัวแสบนั้น ก็เอารถไปใช้หน้าตาเฉย”

“ถ้าอย่างนั้นเราก็ไปตีมันต่อระหว่างรอน้องนายเอารถมาคีน”

“คงต้องอย่างนั้น” สีหน้าใจออกอาการเซ็งจ๊อด เขาจัดการอาหารตรงหน้าซ้าๆ แล้วก็ถอนหายใจไปพลาง จนเดฟได้แต่หัวเราะเบาๆ

“ท่าทางนายแยมมากนะเพื่อน”

“บางครั้งฉันก็คิดอยากได้แม็กก็เป็นน้องมากกว่า เอ็มนะแสบขึ้นทุกวัน ไม่แน่อ้าแม็กก็เป็นน้องฉัน ฉันอาจจะไม่ต้องปวดหัวแบบนี้ก็ได้”

“สุดท้ายนายก็วนมาที่สาวน้อยคนนี้อีกจนได้”

“ก็จริงนี่” เสียงโทรศัพท์โจัดงขึ้นอีกครั้ง แคเห็นว่าเป็นใคร คนเป็นพี่ชายก็ทำหน้าเครียดแล้วกรับสายจากน้องสาว “ไมเอม”

“ฉันมีปัญหา”

“อะไรอีกล่ะ”

“ฉันทำบุญแจรทหาย”

“เวร!” คนเป็นพี่สับถั่วเสีย ไม่มีอารมณ์กินมันแล้ว “เธออยู่ที่ไหน นะยายตัวแสบ พี่จะไปหา”

“อะพาร์ตเมนต์ของแม็กก็ อับเปอร์อีสต์ไซด์ สตรีตอี ๘๐ ตัดกับ อเวนิว ๒ ฉันเพิ่งมาส่งแม็กก็ค่ะจ้ะ”

แค่เอมมีเอ่ยชื่อเพื่อนสาวผู้แสนจิตซิดเท่านั้นละ ใจก็อ่อนลงทันที

“เดี๋ยวพี่ไปหา รออยู่ตรงนั้นแล้วกัน”

“ค่ะจ้ะ”

ยายตัวแสบวางสายไปแล้ว ใจก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วเล่าให้เดฟ ฟังคร่าวๆ ว่า “เอ็มไปส่งแม็กก็ที่อับเปอร์อีสต์ไซด์แล้วทำบุญแจรทหาย”

“เด็กนั้นพักอยู่อับเปอร์อีสต์ไซด์เลยหรือ” คิ้วเข้มขมวดเป็นปมด้วยความสงสัย เพราะแมคเคนซี้ก็แค่นักศึกษาเท่านั้น นับว่ารวยไม่เบาถึงได้พักอยู่ตรงนั้นได้ อับเปอร์อีสต์ไซด์นี่ย่านพวกคนมีอันจะกินจริงๆ นี่เอง

“ใช่ เอ็มเคยบอกว่าเป็นห้องพักเก่าที่พ่อของแม็กก็เคยซื้อไว้ เธอเลย
อยู่ที่นี่มาตลอด”

“อยู่กับพ่อหรือ”

“เปล่า...พ่อของแม็กก็ไปทำงานที่ออริกอน”

“เป็นเด็กแปลกจริงๆ” เดฟไหวไหล่ เขาไม่มีความเห็นอะไรมากกว่านี้
อีกแล้วเพราะจะว่าไปก็ยังไม่เคยเจอแม็กก็ เขาไม่รู้หรอกว่าเจ้าหล่อน
รูปร่างหน้าตาอย่างไร แต่เท่าที่ฟังมา...ผู้หญิงคนนี้เป็นแปลกจริงๆ

สองหนุ่มจัดการสตั๊กในงานของตัวเองจนหมด แล้วจึงออกจากร้าน
มุ่งหน้าสู่สถานีรถไฟใต้ดิน ไปโผล่สถานีตรงสตริต ๗๗ แล้วเดินต่อไปอีก
สามสี่บล็อก ในที่สุดก็เจอหญิงสาวสามคนนั่งหน้ามูยอยู่บนบันไดทางขึ้นหน้า
อะพาร์ตเมนต์แห่งหนึ่ง ซึ่งเดฟคิดว่าน่าจะเป็นที่พักของแม็กก็

“ไม่ตัวแสบ ทุญแจหายได้ยังไง” โจนาธานเตรียมเม้มน้องสาวทันที

เอมิลี่ดีดตัวลุกจากหน้าบันไดแล้ววิ่งหลบพี่ชายพัลวัน

“แม็กก็ชวนไปกินขนมที่เลดี้เอ็ม มันอร่อยมากเลยนะพี่ ฉันไม่แน่ใจ
ว่าลืมกุญแจไว้ที่นั่นหรือเปล่า แต่ย้อนกลับไปก็ไม่ได้เจอแล้วนะสิ ว้าย...โง่!”
เอมิลี่ร้องลั่นเพราะถูกพี่ชายไล่เตะ

เดฟมองสองพี่น้องแล้วก็โคลงศีรษะไปมา เขาไม่แน่ใจว่าถ้ามารินายัง
อยู่ เธอจะเป็นอย่างนี้ไหม พวกเขาจะเป็นพี่น้องอย่างไร จะสนิทกัน ห่างเหิน
หรือต่างมีนตึงใส่กันเพราะสิ่งที่เขาทำกับเธอ ความคิดนั้นทำให้รอยยิ้มเมื่อ
ครู่จางหายไปทันที ใบหน้าเคร่งขรึมดูเด่นขึ้นอีกเท่าตัว แล้วเขาก็ปราชดา
มองหญิงสาวอีกสองคนที่นั่งอยู่กับเอมิลี่เมื่อครู่

เรนนี่นั่งอ่านอีบุ๊กจากไอแพดของตัวเองอย่างขะมักเขม้น ทำให้เดฟ
นึกถึงทีโจเคยเล่าให้ฟังว่าเรนนี่เป็นนักศึกษาเงินทุนจากจีน ทำให้เธอตั้งใจ
เรียนและมีนิสัยเคร่งครัดมาก

ส่วนอีกคน...หญิงสาวร่างผอมบางหันหลังให้เขาเพราะกำลังสนใจคุย
โทรศัพท์คนนั้นน่าจะเป็นแมคเคนซี แม้ไม่เห็นหน้า แต่เดฟก็รู้สึกคลับคล้าย

คลับคลาเหมือนเคยเห็นที่ไหน

“ไปเถอะเดฟ ไปส่งตัวแสบพวกนี้กลับห้องไปซะ แล้วเราจะได้กลับ
เออร์วิงตันกันเสียที” โจลล็อกคองน้องสาวเดินกลับมาหา ท่ามกลางเสียงร้อง
ไววายและแซนซาปดปายของเอมิลี่ที่พยายามเอาตัวรอดจากพี่ชาย

“ดึกปานนี้เนี่ยนะ พวกพี่น้องจะนอนที่นี่ก่อน”

“ห้องเธอนะเธอเอม ฝันไปเถอะ”

“ฉันคิดเหมือนเอมนะใจ ดึกแล้ว พวกพี่ค้ำที่นั่นก่อนก็ได้ เดี๋ยวให้เอม
มานอนห้องฉัน แล้วพี่สองคนก็นอนห้องเอมก็ได้” เรนนี่เงยหน้าจากไอแพด
แล้วพูดกับโจด้วยน้ำเสียงหวาดๆ

“เสียใจ ฉันกับเดฟเมื่อเด็กแสบอย่างพวกเธอเต็มแก่แล้ว ขึ้นรถได้
แล้วพวกเด็กเหลือขอ” โจบ่นไม่จริงจังนัก ล็อกคองน้องสาวตัวแสบให้ขึ้นรถ
แล้วเปิดประตูให้เรนนี่อีกคน ส่วนขากับเดฟขึ้นมาที่หลังสุด

“ฉันไปแล้วนะแม็กกี้” โจหันไปลาหญิงสาวที่ยังเอาแต่คุยโทรศัพท์
นานสองนาน ซึ่งแมคเคนซี่ก็ละสายแล้วเงยหน้าขึ้นมายิ้มและโบกมือให้

เดฟได้ยินเสียงโจบอกลาหญิงสาวที่ชื่อแมคเคนซี่แล้วก็หันไปมองบ้าง
เพราะตัวเองยังไม่เคยเห็นหน้าเธอเลย แต่พอหันไป แมคเคนซี่ก็หันหลังกลับ
เข้าอะพาร์ตเมนต์ของตัวเองไปแล้ว และเขาก็ไม่มีโอกาสเห็นหน้าเธอชัดๆ
อีกตามเคย ทำให้เขาเลิกสนใจเรื่องของแมคเคนซี่ เลิกสนใจเสียงโต้เถียง
ของสองพี่น้องโจนาธานกับเอมิลี่ แล้วนึกถึงเรื่องที่ได้คุยกับ โคลิน คอนโนลลี
แทน

โคลินบอกว่าลูกน้องที่ตายกำลังทำคดีเกี่ยวกับกลุ่มก๊ซซโน มาเฟีย
ข้ามชาติกลุ่มหนึ่งที่ทำผิดกฎหมาย และทนายอีกคนก็หายตัวไป บรูซ
เกรย์สัน คือทนายคนนั้น และ ดิเอโก เดรอตติ ที่มาว่าจ้างเขาก็มีลักษณะ
ตรงกับพวกมาเฟียอิตาลีอย่างที่โคลินบอก

ทหารรับจ้างหนุ่มเริ่มปะติดปะต่อภาพที่ขาดหายไปให้กลับมาชัดเจน
อีกครั้ง และมันจะชัดเจนกว่านี้ถ้าเขาตกปากรับคำดิเอโก งานนี้ทั้งลึกลับ

และเสี่ยงอันตรายอย่างที่ชอบ แค่นี้ได้รับรู้ข้อมูลเพียงเล็กน้อยก็เรียกเลือดในกายให้พลุ่งพล่านได้แล้ว สัญชาตญาณของเดฟบอกอย่างนั้น...บางทีเขาอาจจะลองรับงานจากดิเอโกก็ได้

กว่าที่สองหนุ่มเดฟและโจจะกลับมาถึงเออร์วิงตันก็ดึกมากแล้ว และโจก็แยกกลับบ้านไปทันที เดฟนอนหงายๆ ที่ไม่อาบน้ำด้วยซ้ำ และตื่นขึ้นมาอีกครั้งในช่วงสายของวัน เขาลุกขึ้นทำแฮมกับไข่คนกินง่ายๆ แล้วออกไปหาอินเทอร์เน็ตคาเฟ่เปิดหาข้อมูลของ บรูซ เกรย์สัน

แน่นอนว่าแค่นี้เดินออกจากบ้านที่ปิดตายมาหลายปี คนในเออร์วิงตันก็มองเขาเป็นตาเดียว บ้างก็ซุบซิบกันตรงนั้นอย่างไม่คิดจะเกรงใจกันเลยสักนิด แต่เดฟไม่สน รู้ดีแก่ใจว่าการกลับมาที่บ้านแล้วจะต้องพบเจอกับอะไรบ้าง และอีกอย่างก็เพราะคนพวกนั้นไม่มีผลกับเขาเลยแม้แต่หน่อย เดฟถนัดที่สุดคือการทำให้คนปกติกลายเป็นแค่มดแมลงน่ารำคาญในสายตาเขา

แต่ละก้าวที่เดินต่อไปข้างหน้าของเดฟยังมั่นคงเหมือนเดิม แม้จะมีสายตาสงสัยไปจนถึงหวาดระแวงและรังเกียจคอยมองเขาตลอดทางจนกระทั่งถึงอินเทอร์เน็ตคาเฟ่เล็กๆ ที่มีเด็กสาวคนหนึ่งเฝ้าอยู่ เขามองเดฟหวาดๆ แล้วเข้าไปหลังร้านทันทีที่เดฟเข้ามาในร้าน

เดฟไม่สนใจเด็กคนนั้น เขาค้นหาข้อมูลของ บรูซ เกรย์สัน ทันที

บรูซ เกรย์สัน คนนี้ไม่ใช่ธรรมดาเลย เป็นเจ้าของสำนักงานทนายความที่เช่าออฟฟิศชั้นสิบหกอยู่บนตึกใหญ่ในย่านมิดทาวน์ แต่ละคดีที่ทำล้วนเป็นคดีใหญ่ของทั้งพวกอาชญากร มาเฟีย และคดีทุจริตมากมาย ส่วนมากคดีที่ บรูซ เกรย์สัน ว่าความมักจะชนะทุกครั้ง และนั่นก็ยิ่งทำให้ชื่อเสียงของทนายวัยกลางคนคนนี้ยิ่งแพร่หลายกว่าเดิมยิ่งขึ้นไปอีก เรียกว่าแทบทุกคดีใหญ่ในนิวยอร์กซิตี้จะมาอยู่ในมือของบรูซทุกครั้ง

ชายหนุ่มมาดโหดปิดคอมพิวเตอร์ เดินไปจ่ายเงินที่เคาน์เตอร์และเห็นเด็กสาวคนนั้นยังมองเขาด้วยสายตาหวาดๆ จึงยิ้มให้เสียเลยแล้วเดิน

จากมา และเดฟแน่ใจว่าเขาเห็นสีหน้าตกตะลึงของเด็กสาว

เมื่อกลับมาถึงบ้านหลังเก่าของตัวเองแล้ว สิ่งแรกที่เดฟทำคือค้นหา นามบัตรในถังขยะ เขาทิ้งไปตั้งแต่วันที่ ดิเอโก เดรอตติ มาถึงบ้าน หายอยู่นานก็ไม่เจอจนคิดว่าบางทีอาจจะเอาไปทิ้งที่ไหนแล้วก็ได้ พอติดกับที่มีเสียง โทรศัพท์ดังขึ้น หน้าจอปรากฏเบอร์โทร. ที่ไม่รู้จัก เดฟกดรับสายทันทีอย่างไม่ลังเล

“ผมยังรอคำตอบจากคุณนะเดฟ” เสียงคุ้นหูจากปลายสายและ คำทักทายแรกที่ได้ยิน ต่อให้ไม่บอกชื่อก็พอเดาได้ว่าเป็นใคร มีอยู่คนเดียว ที่ตามติดให้เขาทำงานให้...จะเป็นใครไปไม่ได้เลยถ้าไม่ใช่ ดิเอโก เดรอตติ

ทหารรับจ้างหนุ่มยิ้มร้ายเพราะอย่างน้อยเขาก็ไม่ต้องเป็นฝ่ายติดต่องานไปก่อน และพวกนั้นก็ยังขอร้องให้เขาทำงานให้ ก็นับว่าเข้าทางพอดี

“ถ้าผมยังยืนยันคำเดิมล่ะ”

“ผมก็จะไปบ้านคุณอีกแล้วกล่อมให้คุณยอมรับงานนะสิ”

“คุณมีความพยายามมาก เดรอตติ”

“ผมต้องพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการเสมอ เดฟ...ผมจะเสนอค่าจ้างให้คุณจากเดิมเพิ่มเป็นห้าเท่าตัว และพร้อมจ่ายทันทีที่คุณตอบตกลง” ปลายสายพยายามหวานล่อด้วยน้ำเสียงสุภาพ แต่เดฟคิดว่าฝ่ายนั้นยังอ่อนหัดไปหน่อย เหมือนเป็นมือใหม่ที่ยังไม่เจนสนาม

“ผมกำลังตัดสินใจ ผมจะรับงานก็ได้ แต่ผมต้องการข้อมูลมากกว่า ชื่อและที่ทำงาน ผมต้องการข้อมูลในส่วนที่ไม่เคยมีใครเปิดเผยได้”

“เราต้องนัดเจอกันแล้วล่ะ”

“ที่ลิตเติลอิตาลีแล้วกัน” ดิเอโกหมายถึงย่านหนึ่งในแมนฮัตตัน

“เซ็นทรัลพาร์กแล้วกัน” สวนสาธารณะกลางเมืองขนาดใหญ่เนื้อที่กว่าแปดร้อยเอเคอร์ที่เต็มไปด้วยหลิบลิมุลบลับสายตา ทั้งยังคลาคล่ำไปด้วยผู้คนเหมาะที่จะเป็นสถานที่นัดหมายมากกว่า

“มันจะไม่เหมือนคู่รักเกย์ไปปิกนิกหรือไง”

“หุบปากแล้วลงนรกไปซะ” ไม่บอกก็รู้ว่าหนุ่มเชื้อสายอิตาลีคนนั้นคงกำลังทำหน้าตากวนประสาทเขาอยู่แน่นอน เดฟจึงเสริมไปสั้นๆ ว่า “นายเลิกสวมสูทกับโคตตัวยาวแล้วแต่งหญิงมาสิ”

“ไปลงนรกซะเดฟ”

“พูดแบบนี้ไม่กลัวฉันไม่รับงานหรือไง...เจ้านายดำไม่รู้หรืง” เดฟจับทางดีเอโกได้แล้ว ชายหนุ่มที่อายุน้อยกว่าเขาคนนี้น่าจะเพิ่งเลื่อนขั้นขึ้นมาเป็นมือขวาของคนสำคัญสักคนในกลุ่มมากกว่า มาเพียจริงๆ ไม่ลังเลแบบนี้แน่... บางทีอาจมีอะไรมากกว่านั้น เป็นต้นว่า ดีเอโกคนนี้อาจจะไม่ใช่ว่าจริง แต่... อาจจะเป็นใครสักคนที่กำลังอยู่ในขั้นตอนทดลองงานของมาเพียจริงๆ

ปลายสายเงียบไปทันทีแล้วถามต่ออย่างยอมน่าจน “วันเวลาละ”

“พรุ่งนี้ตอนค่ำ”

“ได้”

“อย่าสวมสูท แต่งตัวสบายๆ แล้วกัน” เดฟตัดสายทิ้งทันที ไม่รอให้ฝ่ายนั้นได้ปฏิเสธ เขาโยนโทรศัพท์ลงบนโซฟากลางห้อง ไม่สนว่ามันจะกระเด็นกระดอนไปทางไหนบ้าง แล้วเดินเข้าไปในครัว ชงกาแฟดำมาหนึ่งเหยือกแล้วนั่งกินไปพลางคิดถึงเรื่องของ บรูซ เกรย์สัน ไปพลาง

ไม่ว่าทนายคนนั้นจะเป็นใคร สำคัญอย่างไรกับทั้งทางเอฟบีไอและพวกมาเพีย เชื่อเถอะว่าอีกไม่นานเขาจะรู้ได้อย่างแน่นอน

เดฟขี่ไทรอัมพ์ สแควมเบลอร์ออกจากเออร์วิงตันในช่วงสาย และมาถึงแมนฮัตตันประมาณหลังเที่ยง แวะหาอะไรกินง่าย ๆ จากร้านซับเวย์ แต่เพราะยังไม่ถึงเวลานัดหมายจึงไม่รู้จะไปทางไหน สุดท้ายก็เข้าไปในสวนสัตว์เล็กๆ ของเซ็นทรัลพาร์ก ไปเดินดูนก ดูแมวน้ำ ตบท้ายด้วยดูพีธีมีคำรามเล่นๆ ฆ่าเวลาและย้อนรำลึกวัยเด็กไปในตัว ตอนเด็กไม่มีหรรษาแบบนี้ พ่อก็ทำแต่งงาน จนมีแม่เลี้ยงก็เข้ากันไม่ได้เท่าไร จึงไม่เคยมีช่วงเวลา

ดีๆ แบบนี้เลย ยิ่งเห็นพ่อแม่อเมริกันและนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเดินจูงมือ ลูกเข้ามาเดินเล่นในสวนสัตว์ เขาก็ยิ่งรู้สึกแปลกๆ สุดท้ายก็เดินออกมาแล้ว ติดต่อไปหาดีเอโก

“เจอกันที่น้ำพุบีเทสต่ำเป็นไง” ปลายสายบอก

ทหารรับจ้างหนุ่มตัดสายแล้วสบถเบาๆ เขาเดินไปช้าๆ ไม่เร่งรีบ ถ้า ดีเอโกมาถึงแล้วก็ให้รอไปก่อน จะว่าเขาควนโทสะก็ได้ เพราะดีเอโกก็กว่น ประสาเขาไม่ต่างกัน

“กว่าจะมาถึงได้” ชายหนุ่มที่สวมเสื้อยืดสีน้ำเงินลายโลโก้บตันอเมริกา กับกางเกงยีนสีเข้มเอ่ยทัก

เดฟขมวดคิ้วนิดหน่อยเพราะอีกฝ่ายอยู่ในโหมดแปลกตาออกไป จาก มาเฟียกลายเป็นชายหนุ่มธรรมดา แถมยังเป็นแฟนที่แย่ที่สุดในนิวยอร์ก อีกด้วย

“ไม่รีบนี่” เดฟไหวไหล่ มองข้ามไหล่ดีเอโกไปก็เห็นผู้ชายหน้าคมเข้ม อีกคนที่เดินอยู่แถวนั้น แม้จะแต่งตัวธรรมดาๆ เสื้อยืดทับแขนกับกางเกง สแล็กส์ แต่เดฟมั่นใจว่าไม่ใช่แค่อย่างที่ตาเห็นแน่ๆ

“ข้างหลังนายนั่นเพื่อน เจ้านาย หรือลูกน้องของนายกันแน่”

คนถูกถามชะงัก หันไปมองหนุ่มเสื้อยืดขาวที่ว่านั่นแล้วก็พยักหน้า ยอมรับ เพราะอย่างไรเสียก็ต้องทำงานร่วมกันอยู่แล้ว

“ตามเรามาสิ พวกเราอยากคุยกับคุณพอดี”

“ฉันเอารถมา”

“ผมขี่ให้”

“เสียใจด้วยเดรอตติ ฉันไม่ให้ใครแตะนั่งหนูไทรอัมพ์ของฉันแน่ ถ้าจะคุยงานก็คุยตรงนี่”

“ไม่ได้หรอก” เป็นครั้งแรกที่ดีเอโกมีสีหน้าเคร่งเครียดจริงจัง ทั้งยัง มองซ้ายมองขวาตลอดเวลา ราวกับว่ามีใครติดตามมาตลอดเวลาที่ไม่ปาน

เดฟอดดอก ดูว่าสองหนุ่มเชื้อสายอิตาลีจะพูดอะไรต่อ ท่าทาง

หวาดระแวงของดิเอโกทำให้เขายังคิดไปถึงเรื่องของบรูซว่า อาจจะได้มี
แค่ทนายทำคดีอาชญากรรมตาเสียแล้ว ไหนจะเจ้านายของดิเอโกอีก
ชายคนนั้นที่แม้จะไม่เข้ามาใกล้ๆ แต่เดฟก็สังเกตว่าเขามีสีหน้าเคร่งเครียด
ไม่ต่างกัน

“ที่นี่มิดทาวน์ เราอยู่กลางเมืองแมนฮัตตัน และอาจถูกพวกเอฟบีไอ
จับตาอยู่ก็ได้”

“แล้วจะไปไหน”

“บรองซ์”

“ไกลไป ฉันไม่มีเวลาขนาดนั้น” เดฟตอบตามจริง เขาไม่มีธุระที่แมน-
ฮัตตัน และตั้งใจจะกลับเออร์วิงตันวันนี้เลย

“ถ้าอย่างนั้นก็แถบไชนาทาวน์ มีภัตตาคารที่เปิดห้องแบบส่วนตัวได้
เราจะต้องคุยกันที่นั่น”

“ก็น่าไปสิ”

ดิเอโกและเจ้านายของเขาเดินกลับไปที่รถ

แรกที่เดียวเดฟคิดว่าพวกนี้จะชาตินิยม แม้แต่รถก็ใช้รถสัญชาติ
อิตาลีเสียอีก ที่ไหนกลับเป็นรถซีดานคันสีขาวธรรมดา ไม่มีอะไรสะดุดตา
แต่ก็ดี เพราะถ้าถูกตามจริงก็จะเป็นจุดสังเกตเท่าไร

เดฟกลับมาที่ไทรอัมพ์ สแควมเบลอร์ สวมหมวกกันน็อกและถุงมือ
หนัง ที่ตามไปอย่างซำๆ ผ่านลิตเติลอิตาลีและเข้าสู่ย่านไชนาทาวน์ในที่สุด
ซีดานสีขาวของพวกนั้นจอดลงที่ภัตตาคารแห่งหนึ่ง เขาจึงชะลอความเร็ว
ของไทรอัมพ์ สแควมเบลอร์จอดลงข้างกัน

แมคเคนซีกระชับกระสายเมื่อมาตามนัดของคนสำคัญ ทว่าคนที่นัด-
หมายกลับไม่มาเสียอย่างนั้น หญิงสาวก้มมองโทรศัพท์เป็นระยะๆ พยายาม
ติดต่อหาคนที่นัดเธอมาที่ภัตตาคารแห่งนี้ แต่ก็ติดต่อไม่ได้ เกินเวลาไปครึ่ง
ชั่วโมงแล้ว จนบริการเดินกลับมาหาถึงสามครั้ง สุดท้ายเธอก็เช็กบิลแล้วเดิน

ออกจากภัตตาคาร

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นจนได้ หญิงสาวค่อยยิ้มออก เธอรีบคว้าสาย
 มือถือก่อนที่จะเขาจะตัดสายไป

“คะบรูซ”

“ขอโทษนะแม็กกี้ ฉันไปไม่ได้แล้วละ” ปลายสายมีน้ำเสียงกลัดกลุ้ม
 อย่างที่เมื่อก่อนไม่เคยได้ยินเลย กับเธอแล้วบรูซมักจะมีรอยยิ้มและเสียง
 หัวเราะให้เสมอ แต่หลังๆ นี้เขาชอบทำหน้าเครียดจนดูแก่กว่าอายุจริงขึ้น
 หลายปี

“ไม่เป็นไรคะบรูซ แต่คุณสบายดีหรือเปล่าคะ เสียงไม่ค่อยดีเลย”

“ฉันสบายดี ไม่มีอะไรหรอก”

“ดูแลตัวเองบ้างนะคะ”

“ขอบคุณแม็กกี้ ว่าแต่มีใครไปหาฉันที่อะพาร์ตเมนต์บ้างไหม”

คนถูกถามหรีตาลงนิดๆ อย่างใช้ความคิด ปกติเธอก็เอาแต่อยู่ใน
 ห้อง ถ้าออกมาข้างนอกก็คือตอนไปเรียนหรือไปหาเพื่อนเท่านั้น แต่เท่าที่
 เห็น...ก็ไม่มี

“ไม่มีนะคะบรูซ”

“ดีแล้ว ของที่ฉันให้เอามาด้วยยังอยู่ที่เธอใช่มั้ยแม็กกี้”

หญิงสาวก้มลงเปิดกระเป๋าสะพายดู ‘ของสำคัญ’ ที่บรูซเคยมอบ
 ให้เธอเมื่อหลายวันก่อน พบว่ามันนอนแน่นิ่งอยู่ก้นกระเป๋าของเธอไม่หาย
 ไปไหน จึงตอบด้วยน้ำเสียงมั่นใจ “อยู่ค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ดีแล้ว” คราวนี้น้ำเสียงของบรูซแสดงถึงความโล่งใจ
 อย่างเห็นได้ชัด

“ตอนนี้คุณอยู่ที่ไหนคะบรูซ อยากให้ฉันเอาไปให้คุณไหมคะ”

“ไม่ต้องหรอกแม็กกี้ ฉันอยู่ไกล”

“คุณไม่ได้อยู่ในนิวยอร์กหรือคะ”

“อย่าพยายามหลอกถามฉันเลยที่รัก” ผู้อาวุโสกว่าหัวเราะเบาๆ

น้ำเสียงของเขายังอบอุ่นเหมือนเคย และทำให้คนฟังสัมผัสถึงความอบอุ่นของเขาแม้ว่าจะได้ยืนจากทางโทรศัพท์ก็ตาม

“คุณนะรู้ทันฉันเสมอ”

“กลับเถอะแม็กก็ ไม่ต้องรอฉันแล้ว ดูแลตัวเองด้วย”

“คุณจะกลับมาเร็วว นี่ใช้ไหมคะบรูซ” แมคเคนซึ่งถามอย่างคาดหวัง เวลาที่อยู่มหาวิทยาลัย เธอไม่เหงาเพราะมีเพื่อนๆ อยู่ด้วยก็จริง ทว่ากลับมาที่อะพาร์ตเมนต์คราวใดก็อดเหงาไม่ได้ ปกติเธอชอบไปชลุ่กอยู่ในห้องเขาเสมอ และบรูซก็ใจดีมาก เธอชอบเอาหนังสือเล่มโปรดที่เขาหามาให้นั่งอ่าน และบรูซก็ไม่เคยว่าอะไรเธอสักคำ

“ถ้าหากก็เข้าไปหาหนังสืออ่านในห้องฉันก็ได้นี่แม็กก็ เธอมีกุญแจไม่ใช่หรือ”

“ไม่ละคะ” หญิงสาวปฏิเสธอย่างนุ่มนวล บรูซเข้าใจเธอมาก แต่เธอไม่ยอมมีปัญหาที่หลัง “เกิดของคุณหายขึ้นมัจฉินก็แยสิคะ”

“ฉันรู้จักเธอดีนะแม็กก็” บรูซหัวเราะเป็นครั้งแรกหลังจากที่คุยกันมานาน เขาหนึ่งไปชั่วคราวแล้วจึงกล่าวเสียงเบาว่า “ฉันต้องวางแล้ว... โชคดีแม็กก็”

“เช่นกันคะบรูซ”

แมคเคนซึ่งวางสาย เก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋าสะพายแล้วสาวเท้าเร็วๆ ออกจากโซนาทาวน์ไปยังสถานีรถไฟใต้ดินที่ใกล้ที่สุด และระหว่างที่รอสัญญาณไฟให้คนเดินข้ามถนน เธอมั่นใจว่าเห็นผู้ชายดิบเถื่อนที่เคยยืนสูบบุหรี่อยู่ด้านล้างอะพาร์ตเมนต์ของเอมิลี กำลังเดินตามผู้ชายสองคนเข้าไปในภัตตาคารที่เธอเพิ่งเดินออกมา

ท่าทางของผู้ชายคนนั้นทำให้แมคเคนซึ่งนึกถึงใครบางคนที่ทำให้เธอหวาดผวได้ทุกครั้งที่เห็น ทั้งยังกระตุ้นบางสิ่งที่คุณพยายามลืมนั่น พยายามปกปิดและฝังกลบมันให้ลึกสุดใจ หญิงสาวรีบข้ามถนน ทั้งอดีตไว้เบื้องหลังแล้วก้าวต่อไปข้างหน้า

บรรยากาตภายในภัตตาคารเต็มไปด้วยความตึงเครียด ชายหนุ่ม
สั่งอาหารมาเติมโต๊ะก็จริง ทว่าเมื่ออาหารมาเสิร์ฟก็กลับเอาแต่นั่งจ้องหน้า
หญิงเชิงกัน ฟาดฟันกันด้วยสายตาดูอยู่นานสองนาน เดฟมองผู้ชายที่สวมเสื้อ
เชิ้ตสีขาวอย่างสนใจ เพราะถ้าเทียบกับดิเอโกแล้ว ชายคนนี้นิ่งกว่ามาก ทั้ง
ที่ดูอายุไม่เท่าไร แต่กลับสุขุม ควบคุมอารมณ์และดูอันตรายสมกับที่เป็น
มาเฟีย แต่คงไม่ใช่ตัวใหญ่ที่สุด น่าจะเป็นคนสำคัญสักคนในกลุ่มมากกว่า
และคงสำคัญมากด้วย ดูจากการที่มีคนติดตามมาที่หลังอีกสองถึงสามคน
ที่แม้จะไม่แสดงตัว แต่เดฟดูออก

“จะไม่บอกหน่อยหรือว่าเจ้านายของคุณชื่ออะไร” ปากถามดิเอโกก็
จริง ทว่าดวงตาคู่มือป่านักล่าของทหารรับจ้างหนุ่มกลับจับจ้องอยู่ที่ใบหน้า
หล่อเหลาคมคายของผู้ชายเสื้อเชิ้ตขาวแทน

“ลอเรนโซ กัสซาโน” ผู้ชายมาดนิ่งคนนั้นสบตาเดฟตรงๆ

“เข้าใจละ เข้าเรื่องมาเลยดีกว่า” เดฟไหวไหล่ แค่ได้ย่นนามสกุลก็
มั่นใจแล้วว่าพวกกัสซาโนไม่ผิดตัวแน่นอน

“หลักๆ ก็คือสืบหา บรูซ เกรย์สัน”

“คุณก็รู้ว่าผมต้องการมากกว่านั้น” ทหารรับจ้างหนุ่มพูดเสียงเรียบ
เท้าศอกบนโต๊ะ สองมือประสานตรงหน้า จ้องมองคู่สนทนาด้วยดวงตาหอ
ประกายคมกริบ

“อยู่ในนี้หมดแล้ว...ทุกอย่าง” ลอเรนโซส่งแฟลชโทรศัพท์ให้ แต่เดฟส่าย
หน้า

“ผมต้องการแบบเอกสารจับต้องได้ ผมไม่เสียเวลาไปเปิดดูที่บ้าน
แล้วเริ่มงานแน่ๆ”

ดิเอโกถอนหายใจแล้วส่งซองเอกสารให้แทน และนั่นก็ทำให้เดฟมอง
อีกฝ่ายด้วยสายตาดูๆ ที่ไม่เอาให้เขาเสียตั้งนานแล้ว ทั้งที่มีมันอยู่กับมือ
แท้ๆ

มือหนาเปิดซองแล้วหยิบเอกสารข้างในออกมาดู ดวงตาคมกริบได้

มองเอกสารอย่างรวดเร็ว ส่วนมากจะเกี่ยวกับชีวิตทั่วไปของบรูซ ที่พักที่
อยู่ย่านอัปเปอร์อีสต์ไซด์กับสำนักงานนายความที่อยู่ในมิดทาวน์ ช่วงเวลาไป
กลับเฉลี่ยในแต่ละวัน รวมไปถึงสมาชิกกอล์ฟคลับและอื่นๆ ที่คิดว่าบรูซ
จะไป บ้านพักที่อยู่ชานเมืองนิวยอร์ก และสุดท้ายคือภาพของนายวัยกลาง
คนและหญิงสาวรุ่นคนหนึ่งที่เขาคุ้นตา

คนที่เจอที่หน้าอะพาร์ตเมนต์ของเอมิลีนั่นเอง...

จากเท่าที่ดูเอกสารต่างๆ ที่ทางพวกกัสซาโนหามาให้อย่างละเอียด
ดูแล้วพวกนี้ก็สามารถตามหาบรูซได้ด้วยตัวเองแท้ๆ แต่ทำไมถึงมาจ้างเขา

“ผมคิดว่าคุณกำลังสงสัย” ลอเรนโซเปรย

เดฟพยักหน้าขำๆ “ใช่”

“ทั้งผมและคนของผมมักจะถูกตามเสมอ และอีกอย่างตอนนี้ผมก็
ไม่รู้ว่าบรูซอยู่ที่ไหน เราติดต่อเขาไม่ได้เลย”

“ผู้หญิงคนไหน” ปลายนิ้วรำนเคาะลงบนรูปหญิงสาวข้างกายบรูซ
พลางเลื่อนไปให้ลอเรนโซและดิเอโกดู

“คิดว่าน่าจะเป็นเมียเก็บที่บรูซเลี้ยงไว้”

“เกี่ยวข้องไหม”

“ไม่” ลอเรนโซตอบ “เธอยังเป็นนักศึกษา”

“เธอจะรู้ไหมว่าบรูซไปไหน”

“คิดว่าไม่” ดิเอโกเป็นฝ่ายตอบบ้าง “เพราะผมตามดูเธอมาแล้ว”

“เธออยู่ที่ไหน”

“อัปเปอร์อีสต์ไซด์” เจ้านายของดิเอโกเป็นคนตอบ

เดฟลูบปลายคางที่เต็มไปด้วยหนวดเคราอย่างครุ่นคิด เป็นไปได้
อย่างที่พวกนั้นบอก บางทีเธออาจจะเป็นเมียเก็บจริงๆ ก็ได้ เป็นแค่นักศึกษา
ไม่น่ามีเงินพักในย่านนั้น

“มีเบาะแสอื่นมากกว่านี้ไหม”

“รถของบรูซจอดทิ้งไว้ที่ถนนสายหนึ่งในแถบชานเมือง บางทีคุณอาจ

จะเริ่มตามได้จากที่นั่น”

“ผมมีเวลาเท่าไร?”

ลอเรนโซกับดิเอโกสบตากันทันที

เดฟสังเกตเห็นแววพึงพอใจในสายตาของทั้งคู่ ดิเอโกหันมายิ้มมุมปากให้เขาอย่างชัดเจน แต่ลอเรนโซยังคงมาดนิ่งขรึมไว้เหมือนเคย

“ไม่จำกัด แต่ผมขอให้เร็วที่สุด” เจ้านายของดิเอโกตอบ

“ได้สิ”

“เงินก้อนแรกจะโอนเข้าบัญชีคุณทันที”

“ตามนั้น” เดฟลุกขึ้น ทว่าดิเอโกรั้งไว้เสียก่อน

“ไม่กินอะไรก่อนหรือครับ ทั้งดื่มชาทั้งเบียร์อย่างห่านย่างเต็มโต๊ะขนาดนี้”

“ไม่ละ” ทหารรับจ้างหนุ่มตอบแบบไม่ต้องคิด เขาไม่อยากสนทนากับคนพวกนี้มากเกินไป แคร่รับงานมาจนได้นี้เขายังแปลกใจตัวเองเหมือนกัน ปกติเดฟไม่รับงานให้พวกอาชญากร ทว่างานนี้มีลับลมคมในซึ่งเป็นสิ่งที่เขาโปรดปรานที่สุด จึงได้ตกปากรับคำในที่สุด แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเขาอยากเป็นเพื่อนกับอาชญากร

“ผมจะคอยติดต่อคุณเป็นระยะๆ ถ้ามีอะไรอยากให้เราช่วยเหลือก็บอก” ลอเรนโซกำชับ

หนุ่มมาดดิบยกไหล่ไม่แยแส ขยับลำคอไปมานิดๆ ไล่ความเมื่อยขบออกไป แต่ดิเอโกก็ยังดึงแจ็กเกตเขาไว้อีก จนเดฟชักรำคาญ

“อะไร?”

“คุณลืมแฟลชไดรฟ์”

“แล้วไง แค่นี้ก็พอแล้ว” เขาถามรวนๆ กึ่งประชดกึ่งรำคาญ ปกติแล้วเดฟเป็นคนเก็บอารมณ์ได้เสมอ แต่กับดิเอโกนี่เห็นทีไรอดห่มั่นไส้ไม่ได้ทุกครั้งไป

“ไว้ผมจะเป็นคนคอยติดต่อคุณเองครับเดฟ”

“ลอเรนโซ คุณจะส่งใครมาก็ได้ ยกเว้นไอ้หมอนี่” ทหารรับจ้างหนุ่มหันไปบอกกับลอเรนโซด้วยท่าทางเด็ดขาด ดวงตาคมกริบทอประกายวาววับ

ลอเรนโซยังเฉย เขายกน้ำชาจิบขึ้นจิบเบาๆ แล้วตอบเสียงเรียบเช่นเดียวกับใบหน้า “คงไม่ได้หรอกครับ ดิเอโกกำลังจะขึ้นมาเป็นมือขวาของผม”

“ถ้าอย่างนั้นก็ขออวยพรให้ชีวิตคุณไม่ต้องพบเจอกับหายนะในเร็ววันนี้แล้วกัน”

เฉยสยดเบาๆ หยิบบุหรี่ย่อยจากซองแล้วจูดสูบ จงใจพ่นควันใส่ดิเอโกแล้วเดินออกจากห้องอาหาร แต่ยังไม่ทันก้าวออกไปนอกประตู เสียงของดิเอโกก็ดังขึ้นเสียก่อน

“ดีใจที่ได้ร่วมงานกันครับ”

เฉยสูบน้ำกลางให้อีกฝ่ายพร้อมกับชักสีหน้าอำมหิตใส่แล้วเดินออกไปทันที

เฉยสูบบุหรี่จนหมดมวนแล้วจึงขึ้นคร่อมบีกไบค์คันเก่งของตัวเอง บังคับให้ทะยานไปตามท้องถนนด้วยความเร็วจำกัด แรกทีเดียวเขาไม่มีจุดหมาย แต่ตอนนี้รู้แล้วว่าควรจะเริ่มจากตรงไหน มันคงจะเป็นที่ไหนไปไม่ได้ถ้าไม่ใช่ที่พักพิงหุราของ บรูซ เกรย์สัน

ไทรอัมพ์ สแครมเบลอร์จอดลงที่หน้าอะพาร์ตเมนต์แห่งหนึ่งบนสตรีตอี ๘๐ ในย่านอัปเปอร์อีสต์ไซด์ทันทีที่มาถึง ดวงตาคมกริบหรือเล็กลงเพราะจำได้ว่าเป็นที่พักเดียวกับเพื่อนสาวของเอมิลี เป็นไปได้หรือไม่ว่าจะเป็นคนเดียวกัน

ทหารรับจ้างหนุ่มปิดเรื่องนั้นออกไปก่อน เขาลองถามคนที่พักแถวนั้นคนหนึ่งและทราบว่าไม่เห็นหนายบรูซชานแล้ว ปกติบรูซชอบออกมาวิ่งออกกำลังกายทุกเช้า แต่ไม่เห็นมาราวๆ หนึ่งสัปดาห์เห็นจะได้ จนบางคนคิดว่าบรูซย้ายออกจากที่นี่ไปพักที่ออฟฟิศในมิดทาวน์แล้วเสียอีก

เมื่อเห็นว่าป่วยการจะรออยู่ที่นั่นและตอนนี้ก็ดีกว่าแล้ว เดฟจึงตัดสินใจจะหาที่พักง่ายๆ ไปก่อน แต่อย่างเมาน์ธัตตันนี่นะหรือจะมีที่พักง่ายๆ ราคาถูกอยู่ด้วย พอติดกับที่เสี่ยงสัญญาณข้อความโทรศัพท์จากลอเรนโซ่ดังขึ้น เป็นหลักฐานโอนเงินค่าจ้างก้อนแรกเข้าบัญชี เดฟไหวไหล่ อย่างน้อยคืนนี้เขาก็กินหรูนอนสบายได้ แต่กลับไม่มีอารมณ์อย่างนั้น เขากลุ่มใจเรื่องตามหาบรูซมากกว่า มันไม่ใช่เรื่องยากก็จริง แต่ก็ไม่ง่ายเลยถ้าจะทำคนเดียวโดยไม่พึ่งเทคโนโลยีการติดตาม

รุ่งเช้าเดฟตื่นมาออกกำลังกายด้วยการวิ่งเลยจากที่พักไปราวๆ สิบบล็อกแล้วกลับมาอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า เป็นช่วงเวลาทำงานที่ผู้คนเริ่มพลุกพล่านพอดี ชายร่างสูงเดินปะปนกับผู้คนออกจากสถานีรถไฟใต้ดินมายังสถานีสตรีต ๗๗ ในย่านอัปเปอร์อีสต์ไซด์แล้วเดินไปอีกสามบล็อกจนกระทั่งถึงที่พักของ บรูซ เกรย์สัน เขาเฝ้าอยู่ตรงนั้นร่วมครึ่งชั่วโมงก็เห็นหญิงสาวร่างแบบบางคุ่นตาเดินออกมาจากอะพาร์ตเมนต์ ในอ้อมแขนเต็มไปด้วยหนังสือ ใบหน้าขาวเนียนค่อนข้างซีดซีดของเจ้าหล่อนหาเพียงแป้งบางๆ และลิปสติกสีอ่อนเท่านั้น สองแก้มแดงเพราะอากาศเย็น เธอไม่สังเกตเห็นเขาเพราะมัวแต่เร่งฝีเท้าไปยังสถานีรถไฟใต้ดิน

ไม่มีอะไรน่าสงสัย...

เดฟจุดบุหรี่ขึ้นสูบ ไม่มีวีแววของบรูซและคนอื่นๆ ที่คิดว่าจะตามหาบรูซ ไม่มีใครเลยนอกจากเขา จึงออกจากยานที่พักของบรูซกลับไปที่พัก โรงแรม เปิดเอกสารเกี่ยวกับ บรูซ เกรย์สัน ดูจุดที่รถของบรูซถูกจอดทิ้งไว้เมื่อสองวันก่อน และเป็นทางสายเดียวกับที่จะไปยังบ้านพักขานเมืองที่บรูซซื้อไว้ เดฟดับบุหรี่ เก็บของทั้งหมดลงไปเช็กเอาท์ ทว่าเมื่อออกจากโรงแรมในแถบมิดทาวน์ก็กลับได้เจอคนที่ไม่คิดว่าจะได้เจอ

“โคลิน” ทหารรับจ้างหนุ่มหิรืตาเล็กน้อยเมื่อเห็นร่างล่ำสันของเจ้าหน้าที่เอฟบีไอวัยกลางคน และฝ่ายนั้นก็ดูแปลกใจไม่น้อยที่เห็นเขา

“เดฟ”

“มาทำงานหรือครับ”

“ตามเบาะแสมานิดหน่อย...คนเดิมที่เคยเล่าให้ฟังนั้นแหละ”

“เขาอยู่ที่นี่หรือครับ”

“มีคนแจ้งว่าเจอ แต่พอมาก็ไม่เห็นใคร” โคลินบอก

วูบแรกเดฟนึกไปถึงหญิงสาวหน้าใสที่เดินออกมาจากอะพาร์ตเมนต์เดียวกับบรูซ “กำลังจะกลับหรือครับ” ชายหนุ่มถามตามมารยาท แต่จากอาการเครียดจัดของเจ้าหน้าที่เอฟบีไอก็พอเดาได้

“ใช่ แล้วคุณล่ะเดฟ จะออกจากแมนฮัตตันแล้วหรือ”

“ครับ ผมว่าจะกลับบ้านแล้วละ”

“ไว้เจอกันคราวหน้าหวังว่าเราจะได้ไปดื่มกัน”

“ผมก็หวังอย่างนั้นโคลิน” เดฟพยักหน้าเบาๆ แล้วแยกตัวออกมา เขาชื่นคร่อมไทรอัมพ์ สแควมเบลอร์คันเก่งแล้วมุ่งหน้าออกจากแมนฮัตตัน

ในตัวเมืองที่จำกัดความเร็วทำให้ทหารรับจ้างหนุ่มไม่อาจเร่งความเร็วได้ตามที่ใจต้องการ ทว่าเมื่อออกจากแมนฮัตตันได้แล้วเดฟก็ยิ้มออก ชายหนุ่มเร่งความเร็วขึ้นอีกนิดให้บิ๊กไบค์ทะยานไปตามท้องถนน อากาศที่ค่อนข้างหนาวและสายลมที่ปะทะใบหน้าและผ่านไปแทบจะทำให้แข็งตายได้ทีเดียว แต่เดฟไม่เป็นเช่นนั้น ความเร็วอยู่ในสายเลือด แค่นี้ก็เร็วแล้ว ทำในสิ่งที่ใจต้องการก็ทำให้เลือดในกายเขาเดือดพล่านได้แล้ว

เดฟออกจากแมนฮัตตันก่อนเที่ยงและมาถึงยอนเกอร์สในตอนบ่าย ซึ่งตามทางไปเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงถนนปาล์มเมอร์ที่เป็นจุดหมายของเขา ชายหนุ่มชะลอรถกลางมองหาบ้านเลขที่ที่เป็นที่ตั้งบ้านของบรูซ แต่ยังไม่เจอจึงต้องสอบถามจากคนแถวนั้น และรู้ว่ามันอยู่ติดไปอีกแยก ขึ้นเนินไปเล็กน้อย และอยู่หลังสุดท้ายบนเนินนั่นเอง

บ้านที่อยู่ตรงหน้าเป็นบ้านสองชั้นทาสีควันทูร์ มีสวนเล็กๆ หน้า

บ้าน และรถยนต์ของบรูซก็จอดอยู่ที่นั่นจริงๆ ด้วย ตรงกันทั้งสี่และป้ายทะเบียนตามที่พวกกัสซาโนให้มา เดฟค่อยถอนหายใจโล่งอกที่อย่างน้อยเขาก็น่าจะไม่เสียเที่ยว ชายหนุ่มจอดรถแล้วเดินไปกดกริ่งหน้าบ้าน รอเพียงชั่วครู่เท่านั้นประตูหน้าบ้านก็เปิดออก

“มาหาใครครับ”

ผู้มาเยือนหรีตาลงเล็กน้อย คนที่มาเปิดประตูให้ไม่มีอะไรใกล้เคียงกับ บรูซ เกรย์สัน เลยสักนิด เขาเป็นเด็กหนุ่มร่างสูงเพรียว ผิวขาวจัด และสวมแค่บ็อกเซอร์ตัวเดียวเท่านั้น หน้าตาก็ไม่เหมือนบรูซเลยแม้แต่น้อย

“ที่นี่ใช่บ้านของเกรย์สันหรือเปล่า บรูซ เกรย์สัน นะ”

“เคยใช่ แต่ตอนนี้ไม่ใช่แล้ว”

“หมายความว่ายังไง”

“เขาขายให้พ่อแม่ผมเมื่อเกือบเดือนก่อน ผมเพิ่งจะย้ายเข้ามาเมื่ออาทิตย์ที่แล้วนี่เอง”

“แล้วเขาไปไหน”

“แล้วคุณเป็นอะไรกับเขาล่ะ” เด็กหนุ่มกอดอกหมับ แล้วมองเดฟตั้งแต่หัวจดเท้า สายตาหยิ่งๆ นั้นทำเอานายทหารรับจ้างหนุ่มชักอยากจะเตะเด็กขึ้นมาตีตมด ถ้าไม่คิดว่ากำลังทำงานเขาอาจจะจัดให้สักทีก็ได้ กวนประสาทตีนก่ ชีวิตนี้เขาจะเจอแต่พวกกวนตีนหรือไงกัน

“เอาเป็นว่าผมหวังดีกับเขาแล้วกัน”

“ใครมาก็พูดแบบนี้ด้วยกันทั้งนั้น”

“เคยมีคนมาหาเขาบ่อยหรือ” ข้อมูลที่ได้รับยิ่งทำให้เดฟสงสัยเข้าไปอีก แสดงว่าอาจจะไม่ได้มีแค่พวกกัสซาโนเท่านั้นที่ตามหาบรูซ แล้วมันพวกไหนกัน

“บ่อยไป”

“ถ้าอย่างนั้นก็ตอบมาว่าเขาอยู่ที่ไหน”

“แล้วมันเรื่องอะไรที่ผมต้องบอก” เด็กหนุ่มเหวี่ยงประตูปิดทันที แต่

เทพยกมือกันไว้แล้วถืบประตูเต็มแรงจนเด็กหนุ่มผงะ กระโดดหนีออกไป
พ้นบริเวณประตูแทบไม่ทัน

“ทำบ้าอะไรนะ!”

“บอกมาดีๆ ว่า บรูซ เกรย์สัน อยู่ที่ไหน!”

“ทำไมผมต้องบอกล่ะ...”

“ฉันจะถามเป็นครั้งสุดท้าย เพื่อเถอะ! ให้อุ่นใจฉันไม่ใช่คนมีความ
อดทนมากนักหรอก!” เทพคำรามเสียงกร้าว ดวงตาดูตันเอาจริงเอาจัง
ส่งให้ใบหน้าเหี้ยมเกรียมของเขายิ่งดูอามหิตกว่าเดิมขึ้นไปอีก บ่งบอกว่าคน
อย่างเขาทำได้ทุกอย่าง ไม่เลือกวิธีการและไม่สนใจด้วยว่าผลลัพธ์จะเป็น
อย่างไร แค่นี้ได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการก็พอ

“ผมจะแจ้งเก้าหนึ่งหนึ่ง”

“ตามสบายเลยไอ้หนู ถ้านายรอดจากมิดของฉันได้” เขากำรอบคอ
เด็กหนุ่มด้วยมือเพียงข้างเดียว ส่วนมืออีกข้างหยิบมิดพับอีมอร์สันออกมา
จากกระเป๋ากางเกง ปรกาศคมมืดวาววับอย่างที่ทำให้คนในอุ้งมือตัวลั่น

“คุณฆ่าผมหรือใครไม่ได้หรอก”

“ได้สิถ้ามีใบอนุญาตฆ่า แล้วอย่าคิดล่ะว่ามันไม่มีจริง”

คราวนี้อีกฝ่ายมีท่าทีลังเลทันที แต่ยังไม่พยายามฝืนทำแกง “คุณจะทำ
อะไรเกรย์สัน”

“เขากำลังตกอยู่ในอันตราย มีคนให้ฉันมาช่วยเขาออกไป”

“เขาอยู่ที่บ้านอีกหลัง” เด็กหนุ่มตอบในที่สุดแล้วกระแอมหลายครั้ง
ติดหลังจากเทพปล่อยมือ

“อยู่ที่ไหน”

“ยี่สิบสาม ถนนโคลิน”

“นายรู้ได้ยังไง ไหนว่าเขาขายบ้านให้พ่อขายตั้งแต่เกือบเดือนที่แล้ว”

“รู้สิ...ก็เราสองคนชนกันตรงแยกถนนโคลินติดกับลือกวด อเวนิว
แต่เขาไม่เอาเรื่องผม”

“แล้วทำไมรถเขามาอยู่ที่นี่”

“ที่นี่กำลังจะเปิดเป็นโชว์มรดก และเขาก็ยินดีจะให้รถเขามา...เฮ้! คุณไม่ฟังก่อนหรือ!”

เดฟเพิ่งรู้ตอนนี้เองว่าบรูซไม่ได้มีบ้านแค่หลังเดียว นั่นแสดงว่าเจ้าตัวก็รู้อยู่แล้วว่าตัวเองกำลังตกอยู่ในอันตราย และนั่นก็ยิ่งทำให้เขาต้องเร่งทำงานแข่งกับเวลาให้มากขึ้นกว่าเดิมอีก ไม่ว่า บรูซ เกรย์สัน กำลังหนีอะไรหรือหนีใครอยู่ก็ตาม และคนพวกนั้นก็กำลังตามบรูซอยู่ด้วย

ชายหนุ่มก้าวออกจากบ้านอย่างเร่งรีบแล้วก้าวขึ้นไทร์อัมพ์ สแควมเบลอร์อย่างรวดเร็ว แต่เด็กหนุ่มเจ้าเดิมก็วิ่งมาหาเขาเสียก่อน

“คุณควรรีบไปเพราะเมื่อเข้าก็มีคนมาถามหาเขาเหมือนกัน”

“ใคร” เดฟหรีตา ใบหน้าดูตื่น

“ไม่รู้ เขาบอกว่าเป็นเจ้าหน้าที่ประกันของบรูซ”

“หน้าตาเป็นยังไง”

“ก็...สุภาพดี สวมสูทผูกไทเรียบร้อย”

“เวร!” เดฟสบถ เขาสตาร์ทเครื่องยนต์แล้วขี่ออกไปอย่างรวดเร็ว ก่อนที่จะสายเกินไประยะที่เด็กคนนั้นว่า

บ้านอีกหลังของบรูซอยู่ห่างจากบ้านเดิมของเขาไม่เท่าไร ความสะดวกและความชำนาญในการใช้ถนนของเดฟทำให้จากถนนปาล์มเมอร์มาถึงถนนโคลินใช้เวลาสิบกว่านาทีเท่านั้น เดฟลงจากรถแล้วตรงไปกดกริ่งหน้าบ้านเลขที่สี่สิบสามตามที่เด็กคนนั้นบอก แต่ไม่ว่าจะพยายามกดกี่ครั้งก็ไม่มีคนมาเปิดประตูเสียที

“บรูซ” เดฟตะโกนเรียกหลายครั้ง แต่ก็เหมือนเดิม ไม่มีใครตอบรับ จนเขาตัดสินใจลองผลักประตูเข้าไป

บ้านไม่ได้ล็อก...

สัญชาตญาณเตือนให้ทหารรับจ้างหนุ่มรู้ได้ทันทีว่าเกิดเรื่องผิดปกติ

แล้ว เขายีบป็นจากสายสะพานมาได้แจ็กเกตหนังของตัวเองขึ้นแล้วส่งไปข้างหน้าอย่างระแວะระวัง และไม่เสียงเรียกชื่อเข้าหมายอีก

บ้านเงียบ ทุกห้องเงียบ มีเสียงเปิดน้ำอย่างแรงและเสียงน้ำจากที่สูงกว่าไหลตกลงพื้น เป็นไปได้ว่าน่าจะเป็นในห้องน้ำ เดฟเดินตามเสียงนั้นไปอย่างซำๆ จดฝีเท้าขนาดใหญ่ของเขาย่างเงียบกริบ จนกระทั่งพบห้องน้ำในที่สุด

ชายหนุ่มแนบแผ่นหลังกับผนังหน้าห้องน้ำ ยืนมือออกไปผลักประตูเบาๆ แล้วเล็งปืนไปข้างหน้า ระวັงตัวไว้ แต่ก็ไม่มีใคร

ชั้นล่างไม่มีใครอยู่เลย เดฟจึงค่อยๆ เดินขึ้นบันไดไปบนชั้นสอง ดวงตาคมกริบสอดสายหาสิ่งผิดปกติ แต่ก็เหมือนเดิม ไม่มีอะไรเลย บ้านเงียบราวกับไม่มีคนอยู่ จึงตรงไปยังห้องที่ใหญ่ที่สุดทันที

ห้องนี้ก็เงียบเหมือนห้องก่อนๆ และนั่นทำให้เดฟรู้สึกไม่ดีเลย การที่เด็กคนนั้นบอกว่ามีนายประกันของบรูซมาตามหา ตอนนั้นเขาได้แต่ภาวนาขอให้เป็นตัวแทนประกันของบรูซจริงๆ เอะ

มือหนาผลักประตูห้องนอนให้เปิดออกแล้วเล็งปืนในมือเตรียมพร้อมทันทีหากมีการปะทะ แต่ก็ไม่จำเป็นอีกต่อไปแล้ว เมื่อเห็นร่างของ บรูซ เกรย์สัน นอนแผ่หราอยู่บนเตียงในสภาพอ้าปากตาค้าง แผ่นอกไม่สะท่อนขึ้นลงตามที่ควรจะเป็น

ทหารรับจ้างหนุ่มสืบทักเข้าไปใกล้ๆ แล้วตะแค้นลงบนข้างลำคอของนายหนุ่มใหญ่ บรูซตายแล้ว ไม่ว่าจะด้วยเพราะอะไรก็ตาม แต่ บรูซ เกรย์สัน ตายแล้วทั้งที่มีอย่างกำโทรศัพท์อยู่

ดวงตาคมกริบของเดฟมองหน้าจอที่เพ่งดับวูบลงอย่างสงสัยว่าเมื่อครู่ บรูซ เกรย์สัน ไท. หาใคร เป็นจังหวะเดียวกับที่มีคนไท. เข้ามาพอดี แมคเคนซี่ กรีน

แมคเคนซี่อีกแล้วหรือวะ...เดฟได้แต่สบถเบาๆ ช่วงไม่กี่วันมานี้ ได้ยินชื่อแมคเคนซี่บ่อยมาก เขาไม่รู้ว่าผู้หญิงที่ปรากฏชื่ออยู่บนหน้าจอ

โทรศัพท์ของ บรูซ เกรย์สัน เป็นใคร แต่เขาเชื่อว่าเธอคนนี้จะต้องรู้อะไร
ดีๆ เกี่ยวกับบรูซแน่ เดฟคิดว่าโทรศัพท์ของบรูซมาเก็บไว้ ถ่ายรูปทุกซอก
ทุกมุมของบรูซแล้วเดินออกจากบ้านไป แต่ก็ไม่มีสิ่งที่จะส่งให้พวกกัสซาโน
รับรู้ถึงสภาพของ บรูซ เกรย์สัน ในปัจจุบันด้วย